

★oppør

2-04

TID FOR EN FEMINISTISK FAMILIEPOLITIKK!

www.pdf-arkivet.no (2020)

Opprør

Osterhausgata 27
0183 Oslo
Tel: 22 98 90 50
Fax: 22 98 90 55
Epost: oppror@rv.no

Redaktør

Johanne Bergkvist
johanne@rv.no

Ansvarlig redaktør

Torstein Dahle

Redaksjon dette nummer

Ann-Mari Volden
ann-mari@rv.no

Øystein Hørgmo

ohorgmo@online.no

Design

www.okular.no

Layout

Johanne Bergkvist

Opplag

1800

Forsidefoto

Øystein Hørgmo

Leder

Torstein Dahle

Kontaktinfo

Osterhausgata 27
0183 Oslo
Tel: 22 98 90 50
Fax: 22 98 90 55
Epost: rv@rv.no

INNHold

side 3: RV står ikke alene

side 4-8: Backlash 2004: Kvinnen tilbake til kjøkkenbenken?

side 4: For en feministisk familiepolitikk!

side 6: Tid for Opprør!

Barnehageplass nå!

side 7: Sju av ti kvinner pensjonstape

side 8: Portrett med Fakhra Salimi

side 11: Kampen om et bilde

side 12: Revolusjon og kvinnekamp

side 15: Sosialisme for framtida

side 16: Rød Ungdom:

Skilsmissebarn på egne bein

Side 17: Kvinnejournalen i ny drakt

side 18: Faglig utfordring Stortingsvalget 2005

side 20: Brendberg ekskludert

side 21: Sionisme og jødedom

side 22: Islamdebatt fortsetter

Reloading RV!

side 23: Landsmøtet 2005

side 23: Reloading RV

Neste nummer:

Norsk u-hjelp, nøytral eller politisk? Rapport fra Bangladesh, kamp mot frihandel og globalisering.

www.pdf-arkivet.no (2020)

Alene - blant hundretusener

I UKEAVISA NY TID har jeg i noen uker vært involvert i pensjonsdebatt med SVs nestleder Henriette Westrin. Det har vært nedslående. Som vi vet, innebærer pensjonsreformen et kutt på gjennomsnittlig 20% og rasering av viktige kvaliteter ved den nåværende Folketrygden. SV har valgt å gi blaffen i dette, og retter all oppmerksomhet mot å få en bedre fordelingsprofil på den raserte folketrygden. Min siste replikk avsluttet jeg slik:

“HOVEDOPPGAVEN for et parti som SV burde vel være å fremme forslag som kan *hindre* raseringen av viktige kvaliteter ved den nåværende Folketrygden. Og så kunne vi alle mobilisere til støtte for slike forslag.

NÅ ER SVS INVITASJON at vi skal mobilisere til støtte for rasering etter SVs modell, i stedet for rasering etter den enda mer usosiale modellen som Sigbjørn Johnsen & Co går inn for. Er ikke det litt vel defensivt i et land med kolossal produktivitetsvekst og som høyst overraskende har fått store olje- og gassinntekter på toppen?”

HVORFOR SKRIVER jeg om SV i en leder i RVs medlemsblad? Poenget er at RV står partipolitisk helt alene i pensjonssaken. Der står vi – helt alene – sammen med stadig større deler av kvinnebevegelsen, fagbevegelsen og alle andre bevegelser som er såpass oppegående at de vil forsvare seg mot et av vår tids hardeste angrep på velferdsstaten.

RV STÅR OGSÅ helt alene i støtten til de tusenvis av elever som protesterte mot de nasjonale prøvene som skal bidra til strømlinjeforming av produksjonen av varen “skoleelever”. Kristin Clemet hadde et enstemmig storting i ryggen. RV står der – helt alene – sammen med alle skoleelevene.

RV STÅR OGSÅ helt alene på sitt standpunkt om at norske militære styrker ikke skal engasjere seg i krigføring i andre land. I vårt program står det: “Oppløsning av de norske styrkene som deltar i “internasjonale operasjoner””. Det er vi helt alene om.

MAN SKULLE TRO at det var ensomt å stå alene. Men vi føler oss ikke så ensomme likevel, for vi står

plantet midt oppe i saker som er svært viktige for folk, og vi står der med en politikk som det er viktig å mobilisere folk på. På noen områder lykkes vi godt med det: Sykehusaksjonene er fine eksempler. På veldig mange områder har vi mye ugjort.

DET GÅR MOT stortingsvalg. RV stiller, og det hadde vært flott med et par RV-ere på Tinget. Men RV skal ikke på Tinget for å komme på Tinget. Først er vi opptatt av å få reist folk til slagkraftig, organisert innsats på områder som er svært viktige for oss alle sammen.

VÅRE HOVEDOPPGAVER ligger i arbeidet med disse sakene sammen med folk. Men det hadde jo vært veldig nyttig med en stortingsplass eller to som spydspiss rett inn i det som er hovedarenaen for politisk oppmerksomhet i Norge. Vi får nok å gjøre i de kommende månedene!

Torstein Dahle, leder RV

Bli en fast rødrev!

Rødreven er månedlig innbetaling av kontingent med avtalegiro. Du velger selv et fast månedlig beløp som passer din økonomi. Vanlige summer er mellom 50 og 400 i måneden.

All kontingent deles mellom sentralt og lokalt. Derfor betyr Rødreven god lagsøkonomi og sikrer RV stabile og oversiktlige inntekter. Det øker vår økonomiske selvstendighet, noe vi er avhengige av for å mobilisere krefter på venstresida i dag! Rødreven har stort potensial: 100 av 1400 medlemmer har i dag månedlige trekk. Blir du neste?!

Hvordan: Be om avtalegiroskjema, eller gjør det selv via fast betalingsoppdrag i nettbank. Konto er: 7878 05 75424. Ta gjerne kontakt med kasserer Finn Olav Rolijordet.

Mamma, pappa, barn?

Vi vet godt hva vi ikke vil ha. Vi vil ikke ha kontantstøtte og vi har paroler om å sprengte kjernefamilien, men hva er det vi vil ha?

> TEKST: ELISE MALDE OG ANN-MARI VOLDEN. ILLUSTRASJON: VIDAR ERIKSEN. FOTO: ØYSTEIN HØRGMØ.

Parolen vår om å tømme familien for oppgaver har skremt vannet av mange fordi de tror det også betyr å tømme familien for omsorg og kjærlighet – til fordel for en institusjonalisert

fakta

PAPPAPEREN

- Kun 13 prosent av norske menn tar ut mer enn pappakvoten
- Antall menn med fødselspenger har økt med 30 prosent fra 1992 til 2003. I dag tar 85 prosent menn ut fødselspenger. I 1993 var talet kun fire prosent.
- De yngste, under 30 år, tar ut færrest dager, mellom 1-19. Menn med lav inntekt tar ut flest dager, 76 dager eller mer.

Kilde: Rikstrygdeverket & Klassekampen

RV ØNSKER:

- Å oppheve den heterofile A4-familien som norm
- Offentlige ordninger som legger til rette for kombinasjon av lønnsarbeid og omsorg for barn
- Avvikle kontantstøtteordningen
- Full barnehagedekning – gratis barnehager
- Større del av barselpermisjonen øremerket far eller annen omsorgsperson
- 6-timersdag med full lønnskompensasjon

barndom. Det er ikke det RV vil. Men vi aksepterer ikke den tvungne privatiseringen av omsorgen for barn, og samfunnets og arbeidslivets fraskrivelse av ansvar for tilrettelegging av kombinasjoner av arbeidsliv og familieliv. Hva er en god feministisk familiepolitikk?

Den "naturlige" familien

Familien er et tema som er privat og personlig, og hvor vi har valgt forskjellige måter å leve livene våre på. Derfor kan det også kan være et vanskelig tema å diskutere. Det kan være vanskelig å se forskjellen mellom å diskutere de strukturelle sidene av spørsmålet og det som oppleves som egne, individuelle valg. Vi lever i et samfunn med strukturell kvinneundertrykking, men likevel opplever de færreste kvinner det som at "mannen min undertrykker meg". Det er viktig å se sammenhengen mellom vår hverdag og hvordan samfunnet er organisert når vi skal utforme en god feministisk familiepolitikk. Familien slik den er organisert i dag er med på å opprettholde undertrykking og underordning av kvinner.

Den "gode mor"

Den siste tida har debatten om den såkalte tidsklemma igjen versert i avisspaltene. Hvorfor har vi en forståelse av tidskrise i samfunnsdebatten samtidig som tall fra SSBs tidsnytningsundersøkelser viser at mødre og fedre i dag faktisk tilbringer mer tid sammen med sine barn enn tidligere foreldregenerasjoner?

Hvor kommer denne tidsklemmen fra?

Forsker Anne Lise Ellingsæter mener at forestillingen om hva barn trenger, og hva som skal til for å være "god mor" er blitt mer og mer kompleks. På 1950-tallet var man god mor hvis man holdt barna rene, pene og mette. Nå skal det langt mer til. Ellingsæter hevder at å være "god mor" i dag i stor grad handler om tilgjengelighet i forhold til tid med barn. Det fører til mye dårlig samvittighet, og kombinasjonen jobb og barn framstilles ofte som problemfylt.

Må utfordre KrFs familiepolitikk

Med KrFs dominans i familiepolitikken har det handlet mer og mer om mødres rett til betalt tid for å være hjemme med barn, istedenfor kvinners rett til å kunne kombinere jobb og småbarn. KrF er fryktelig opptatt av den heterofile kjernefamilien som ideal, og å gjenopprette de tradisjonelle, utfyllende kjønnsrollene mellom menn og kvinner.

Vi i RV forholder oss til et mye rikere familiebegrep med rom for folk egne definisjoner. Vi ønsker ikke at den heterofile A4-familien skal være normen. Vi ønsker ikke at familien skal være en økonomisk og sosial grunnenhet i samfunnet. Alle individer bør være økonomisk selvstendige, og dermed ha mulighet til å velge selv hvordan de vil organisere sine nære relasjoner. RV bør sterkere på banen og fremme en feministisk familiepolitikk. Det er på tide at familie- og omsorgspartiet KrF blir utfordret av opprørs- og omsorgspartiet RV.

Privatisering av barneomsorgen

I Norge har vi lang permisjonstid i forbindelse med svangerskap og fødsel. Det er positivt at vi har opparbeidet rettigheter til fødselspermisjon. Men det er ikke et ubetinget gode. Kombinasjonen av lang fødselspermisjon og kontantstøtte fram til barnet er 2-3 år gjør at det i mange kommuner er så å si umulig å få barnehageplass til barn under 1 år, og vanskelig for barn under 2 år.

Dette bidrar til en omfattende privatisering av barneomsorgen. Det blir opp til de enkelte omsorgspersoner å finne egnet barnepass. Man belønnes for å bruke dagmamma, besteforeldre og andre private løsninger framfor offentlige barnehager. Dette fører foreldre inn i et uoversiktlig, svart og ukontrollert dagmammamarked. Hvor ble det av tryggheten for foreldre og barn som KrF vanligvis er så opptatt av? RV ønsker å fjerne kontantstøtta og innføre gratis barnehage for alle, slik at det blir en reell valgfrihet om hvordan man ønsker at omsorgen for og sosialiseringen av barnet skal ivaretas.

Barn = mest mammas?

Som marxister er vi av den oppfatning at de erfaringer og den livskunnskap vi tilegner oss er med på å forme våre tanker og holdninger. Som feministiske marxister mener vi at dersom menn i større grad får og tar ansvar for barneomsorg og husarbeid vil de oppleve og erfare flere positive sider ved omsorg og ansvar for barn. Dette kan bidra til at flere fedre utvikler en forståelse for det arbeidet med hjem og barn som kvinner vanligvis har ansvaret for, og dermed at mødre i større grad frigjøres fra det tradisjonelle hovedansvaret for familien.

Presset på mødre for å amme gjør det vanskelig å argumentere for at menn skal ta ut mer fødselspermisjon, skrev journalisten Marit Eikemo i Klassekampen og utløste med det en het debatt. (Klassekampen 26. januar 2004)

Vi er enige i at det sterke presset på å amme babyer (lengst mulig) er med på å legge til rette for en symbiose av den ammende kvinnen og barnet, hvor far settes på sidelinja. Ammepresset er med på å opprettholde synet på at mamma'n bør ta mesteparten av permisjonstida, og at mamma er viktigere enn pappa den første delen av livet. Dette er igjen med på å opprettholde det tradisjonelle kjønnsrollemønsteret.

Eli Aaby i Kvinnefronten hevdet i denne debatten at "en kvinne som ammer er mer uavhengig av mannen sin, enn en kvinne i et parforhold der man bruker morsmelktillegg og deler på å mate barnet". (Klassekampen 1. mars 2004) Vi mener at dette er å blande kortene på en måte som minner om

livmorsfeminisme.

Vårt mål må vel være at kvinner skal bli økonomisk uavhengig av mannen, ikke uavhengig av mannen som sådan? Vi ønsker tvert i mot at fedre blir pushet til å ta mer ansvar og omsorg for sine barn. Det kan bidra til at mødre i større grad får frigjort tid og energi til å utfolde seg på andre områder enn hjem og familie. Vi i RV må ta utfordringen med å utvikle en feministisk familiepolitikk som gir rom for menn som ønsker å ta omsorgsansvar uten at vi går Foreningen 2 Foreldres ærend.

Permisjonstid

RV er i mot å utvide permisjonstida ytterligere, men ønsker å videreføre og styrke retten til ett års fødselspermisjon med full lønn og full opp-tjening av feriepenge og pensjonspoeng. På landsmøtet i 2003 programfestet RV at vi vil gå inn for å øremerke halvparten av fødselspermisjonen til pappa'n der det er en med i bildet. Er dette et riktig krav?

De fleste forholder seg til den frie delen av permisjonstida som "mamma's tid". Det å skulle gi fra seg noe av dette vekker motstand blant mange kvinner. For kvinner med en arbeids-hverdag som er preget av tunge og belastende arbeidsoppgaver, lav lønn og liten mulighet til å påvirke arbeidet framstår fødselspermisjonen som et etterlengtet og fortjent friår. Hvilke løsninger og krav bør RV gå inn for som fremmer likestilling og kvinnefrigjøring på arbeider-klasseskvinners premisser?

Hva er kvinnefrigjørende?

Toril Skard, forsker ved NUPI og mangeårig kvinneaktivist og politiker for SV, hevder i Klassekampen 3. juni at det finnes vitenskapelige bevis for at barn har det best hos mor det første året. Hun mener at fars rolle først blir viktig for barnet når det er to-tre år gammelt. Hun spør hvorfor svangerskapspermisjonen på død og liv må tas av begge foreldrene i barnets første leveår.

Vi mener dette er holdninger som er med på å videreføre tradisjonelle mors- og farsroller hvor mora skal være den stabile, oppdragende og hverdagslige parten, mens far kan være en som kommer og går. Det er morsomt hvis han er der, men strengt tatt ikke nødvendig for barnet eller mora. Vi mener bestemt at mor er mer enn pupp, og far er mer enn lekekamerat. Det kan selvfølgelig være slitsomt å gå ut i arbeid når man ikke lever i et likestilt forhold. Den yrkesaktive mora blir da i praksis nødt til å ta hovedansvaret for organiseringa av hverdagen likevel. Men er dette et argument for å beholde fødselspermisjonen hele det første leveåret som mammaens rettighet?

Vi bør satse parallelt på tilrettelegging i arbeidslivet og tiltak som fremmer likestilling på hjemmebane i målet om full kvinnefrigjøring. Vi må forholde oss til at det ikke er et likestilt samfunn vi lever i - samtidig som vi tenker framover og utfordrer oss selv på feministisk politikktutvikling om hvordan det faktisk kan være kvinnefrigjørende å gi fra seg goder som mor.

Tid for Opprør

SNIPP, SNAPP, snute – du er ute. Men kanskje blir det en barnehageplass ledig etter jul? Kjære alle ufrivillige kontantstøttesøkere og -mottakere: Tiden er overmoden for et barnehageopprør. 70 prosent av foreldre til ettåringer og 86 prosent av foreldre til toåringer ønsker barnehageplass, men det er bare plasser til 28 prosent av ettåringene og 48 prosent av toåringene. Vi kan ikke finne oss i det. Nå er det vår tur til å bruke store ord, lage krav, paroler og banner. Vi vil ha full barnehagedekning. Og vi vil at plassene skal være gratis.

JEG ER EN AV MØDRENE som vil ha alt. Både barn og jobb. Det er ikke tidsklemma som holder meg våken om nettene, det er angsten for at siste skudd på stammen ikke skal få barnehageplass. Angsten for at høsten skal fylles av jakt på dagmammaer, slektninger og venner som kan passe noen timer mens jeg lurer meg innom jobben. Angsten for at vi må ta ferie på tur, og forhandle om hvem som skal ta ekstra permisjon fra jobben. Og hva med pengene? Hvordan skal de strekke til hvis vi ikke jobber begge to? Mangelen på barnehageplasser gir foreldre grå hår, og det har de gjort lenge. Nå vil vi veksle inn valglofter i barnehageplasser.

NORGE ER EN SINKE på barnehageutbygging. I Danmark har 73 prosent av ettåringene og 84 prosent av toåringene plass. I Sverige 45 prosent av ettåringene og 85 prosent av toåringene. I Frankrike, hvor vår familie er i midlertidig asyl, går 99 prosent av alle barna på Ecolle maternelle fra de tre år. Foreldrene dekker bare lunsjgiftene. Også andelen barn under tre år med offentlig subsidiert barnepass er høyere i Frankrike enn i Norge. Her møter jeg medlidende blikk når jeg forteller at det ikke er mulig å få barnehageplass i Norge før barnet ditt er ett år. Lang fødselspermisjon er bra, men hvor blir det av valgfriheten for mødre som vil ut i jobb tidligere? Ikke all norsk familiepolitikk egner seg som eksportvare.

HVOR MANGE GANGER må det sies? Kontantstøttereformen er en flopp. Mens flertallet av foreldrene ønsker

plass i offentlig barnehage fremmer kontantstøtten private løsninger og svart arbeid. Det er på tide å ta evalueringene på alvor: Avskaff kontantstøtten og bygg ut barnehagetilbudet. Og skaff gratis barnehageplasser til alle barn. En slik reform er mulig dersom den politiske viljen til å gjennomføre den er til stede.

AT NORGE, som ellers framstilles som et likestillingspolitisk paradys, skal være en sinke på et så avgjørende område for kvinners yrkesaktivitet som barnehager, kan virke overraskende. Men kanskje er det ikke det. Kanskje handler det om noe mer enn at politikerne alltid teller feil når de skal beregne hvor mange plasser som må bygges? Kanskje er det en lett salderingspost fordi foreldrene (les: mødrene) heller forlater sine jobber enn sine barn? Det er det for øvrig mange som synes det er helt greit at vi gjør. Gang på gang blir vi møtt med hensynet til barna når vi fremmer våre likestillingspolitiske krav. Men vi vil vel ikke godta et premiss som sier at kvinners frigjøring skader barna deres?

I BOKA «VELFERDSSTATEN og familien» beskriver Anne-Lise Ellingsæter hvordan mors yrkesaktivitet har fått rollen som tidsstyv i debatten rundt småbarnsfamilier og tidspress, til tross for at foreldre bruker like mye tid sammen med ungene sine i dag som tidligere. Ellingsæter mener disse bekymringene føyer seg inn i tradisjonen med «mother-blaming», det vil si en demonisering av kvinner som ikke lever opp til moderskapets omsorgsidealer. Ellingsæter viser til Agnes Andersen's studier av barn i ulike typer familier, og påpeker at det er liten sammenheng mellom barns problemer og foreldrenes tidsklemme. Den utsatte barndommen forekommer tvert imot i familier

preget av undersyssetting som følge av økonomisk fattigdom, lav utdanning og lite nettverk.

JEG KJENNER for mange som har det sånn som meg. Foreldre som løper mellom barnehager og dagmammaer, som tar ut ferien sin i Åpen barnehage eller sitter på jobben og bekymrer seg for om alt er bra hos dagmamma. Vi er mange nok til å lage litt skikkelig rabalder. Og kanskje er dette en sak hvor nye feminister og gamle feminister av alle kjønn kan gjøre felles sak? Noen som blir med på å stille krav og aksjonere?

MITT FØRSTE KRAV bør være enkelt å etterkomme. Jeg vil ha en rubrikk hvor jeg kan krysse av på at jeg er en ufrivillig kontantstøttesøker. Så er jeg i det minste sikker på at ikke min søknad skal tas til inntekt for reformens popularitet. Deretter vil jeg lage en liste hvor vi kan få skrive oss på alle sammen; bibliotekar, fem måneder på ufrivillig kontantstøtte 2001; lærer, seks måneder på ufrivillig kontantstøtte 2003... Lista må overbringes til de rette myndighetspersoner. Med solkrem, solhatt, bleieskift, bøtter, spader, plaster og våtservietter skal vi inn ta Stortinget og la de folkevalgte få vår liste og møte barna som står uten plass. Kom ikke her og skyld på kommunene, staten må gå inn og ta ansvar. Kanskje skal vi la de små få litt kvalitetstid med utvalgte politikere også? Hvis vi legger igjen 150 kroner – kontantstøtte for en dag – kan barna kanskje tilbringe dagen sammen med KrFs stortingsgruppe?

PASSER DET IKKE? Vel, ring slekt, venner og naboer.

Marte Ryste er for tiden i permisjon. Kommentaren har tidligere stått på trykk i Klassekampen.

”Ikke bruk sommeren til å bekymre deg for vinteren!”

JEG TENKER OFTE på bekymringer. Jeg tenker på hva jeg skal gjøre hvis jeg får en regning utenom de vanlige. Som enslig forsørger er jeg vant til å slite for å få endene til å møtes og det er det ikke alltid de møtes heller. Jeg har vent meg til å tenke fremover. At hvis jeg sparer litt til påske, kan jeg få råd til å være med junior på fotballturnering til sommeren. Men, jeg prøver stadig å si til meg selv at det er grenser for hvor lenge inn i fremtiden jeg kan gå å bekymre meg for. Jeg har tross alt bare så vidt begynt mitt yrkesaktive liv. Det hjelper ikke så mye hva jeg sier til meg selv. Det siste nå er at jeg i mitt unge kvinneliv har begynt å bekymre meg for pensjonisttilværelsen.

BAKGRUNNEN ER selvsagt forslaget til en ”modernisert folketrygd” som pensjonskommissjonen har lagt frem. Mange har fått med seg at det er fremlagt et nytt forslag, men samtidig er det et tema som ikke helt fenger i den offentlige debatten. Hvorfor? Blant feminister har det imidlertid blitt et tema som diskuteres etter hvert. Pensjon er vanskelig. Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg selv har hørt voksne menn snakke om temaet. En ”autoritet” på området sa til meg en gang, ”Skjønn du dette nå, Marte?” Det var tredje gangen jeg hørte samme innledning og tredje gang jeg stilte de samme spørsmålene. Jeg er ikke sikker på om jeg fremdeles har skjønt alt. Men jeg har skjønt at pensjonsspørsmålet er viktig, og at det er stor grunn til bekymring!

AT DET ER GRUNN til bekymring henger sammen med kjønnnet mitt. At jeg er kvinne. At jeg er enslig. Som på så mange andre områder i samfunnet er kjønnnet mitt viktig. Statistisk sett kommer jeg til å leve lenger enn mange av mine medbrødre og ha en lenger pensjonstilværelse. Før den tid kommer jeg til å tjene mindre, ha flere omsorgsoppgaver og av en eller annen mystisk grunn; betale flere regninger! Jeg tenker ofte på da jeg var russ. Jeg var oppunder ørene forelsket, hadde stor tro på at å studere litteraturvitenskap når jeg ble ferdig på skolen ville være det rette for meg. Og, jeg var gravid! Kort sagt: jeg var lykkelig! Hadde stor fremtidsro, og ikke minst fremtidsro. Litt naiv, vil kanskje noen si. Trodde det kunne være mulig å bryte ned mange av de barrierene jeg visste ville være der fordi jeg var kvinne. Naiviteten min lå først og fremst i at jeg virkelig ikke ante hvor mye det ville ha å si å være økonomisk selvstendig. I dag vil jeg som feminist

hevde at det er Alfa og Omega. Økonomisk selvstendighet er selve fundamentet for kvinnefrigjøring. Glem seksuell frigjøring, pappaperm og skjønnhetsstyranni. Det er ”G”, ”opptjeningsstid” og ”besteårsregel” som teller! I hvert fall i mitt kvinneliv, akkurat nå.

MEN HVA ER ”G”, opptjeningsstid” og ”besteårsregel”? ”G” er det vi kaller grunnbeløpet i folketrygden. Det er ”G’en” folketrygden beregner utfra hva vi skal få i overgangsstønad, sykepenger og pensjon når den tid kommer. Og all annen trygd som utbetales. Hvor stort grunnbeløpet er, vil altså ha mye å si for hvor mye trygd en får. Pensjonskommissjonen foreslår i sitt forslag å fjerne besteårsregelen. Besteårsregelen går ut på at de 20 beste årene av den yrkesaktive karrieren er utgangspunktet når en beregner pensjonsutbetalingen. Dette er kanskje den viktigste foreslåtte endringen. Det har nemlig å gjøre med det som heter opptjeningsstid å gjøre.

OPPTJENINGSTID er den tiden det tar å tjene opp penger for å få pensjon. For de fleste av oss er det helt urealistisk når pensjonskommissjonen regner med eksempler som tar utgangspunkt i å ha jevn inntekt gjennom 43 opptjeningsår. Hvor mange 67 åringer startet ut som 24-åringer på samme inntektsnivå som senere i livet? Hvor stor andel av kvinnene vil kunne ha 43 opptjeningsår - med jevn, fulltids inntekt? Alle med en inntekt under 7G eller ca. 380 000 kroner vil tape på den nye pensjonsordningen. Dette rammer med andre ord 90 prosent av alle yrkesaktive kvinner. Det nye systemet vil premiere dem med høyest inntekt og lengst opptjeningsstid. Altså de som har mest fra før! Forslaget vil bidra til økte forskjeller mellom kvinner og menn i forhold til en videreføring av dagens system. Dagens system slår heller ikke godt ut for kvinner, men reformen vil øke kjønnsurettferdigheten, og forsterke diskrimineringen av kvinner.

DET ALLER VIKTIGSTE kravet RV stiller nå er at

pensjonsreformen ikke blir behandlet i Stortinget før etter stortingsvalget i 2005. Dermed blir kampanjen et valgkamptema. Dette vil bidra til å gjøre virkningene kjent. Vi kvinner vil aldri godta at vi fortsatt skal diskrimineres når pensjonsalderen kommer. Dette presset kan ikke partiene på Stortinget se bort fra når reformen skal behandles.

ALL SUNN FORNUFT tilsier at det er å stille saken på hodet når det snakkes om innsparing i forhold til dagens system. Det er ikke riktig som Ine Marie Eriksen fra Høyre sier at det er en generasjonskonflikt og at skattepresset på den oppvoksende slekt må fordobles med dagens ordning. Det er ren og skjær løgn! Norge er ingen bedrift slik både Ine Marie og pensjonskommissjonen prøver å fremstille det. Norge trenger ikke avsette de fremtidige pensjonsutgiftene fordi Norge risikerer ikke å måtte stanse driften i morgen. Nye generasjoner kommer til, og det har alltid vært slik at statens forpliktelser dekkes av den løpende verdiskapningen. Både den kommende og den nåværende befolkning i Norge vil stå for en enorm produktivitetsutvikling i årene som kommer. Med veksten i produksjonen skal vi kreve at velferdsordningene forbedres, ikke forverres! I tillegg har vi fått oljeinntektene, som ingen visste om den gang.

I 2004 ER DET forbedringer av velferdsordningene som må settes på dagsorden. I 2005 må RV på Stortinget for å stoppe forslaget om ny pensjonsreform.

Marte Mjøs Persen, Kvinnepolitisk ansvarlig og nestleder

- RV må slutte med

slagordpolitikk

Fakhra Salimi mener at venstresida i Norge har vært antirasister uten å skjønne hva det egentlig innebærer, og at de ikke har klart å komme opp med en klar politikk for et mangfoldig samfunn.

> TEKST: ELIN VOLDER RUTLE. FOTO: JOHANNE BERGGVIST

Førsteinntrykket av Fakhra er at dette er en kvinne med mange jern i ilden. I begynnelsen av mai forsøker vi å få et intervjuetidspunkt, og først en måned seinere har Fakhra mulighet. Når fredagen endelig kommer må avtalen utsettes på grunn av en endret avtale, og etter legetime og minst ett møte klarer Fakhra å presse oss inn på slutten av en hektisk dag i slutten av en hektisk uke.

Når jeg kommer til MiRA-senteret møter jeg Fakhra dypt inne i en samtale med en besøkende på senteret. Hun hilser og smiler, og samtidig som hun gjør en avtale for senere på dagen tar hun meg med inn på kontoret sitt. Det har høye lyse vinduer, hyller fylt opp av bø-

ker og et reallt ryddig skrivebord. Vi tar plass i en liten sofakrok, og bordet mellom oss bærer preg av at det er mye å gjøre. Sirlig plasserte bunker dekker hele bordet, av temaene kan jeg se at det meste dreier seg om feministiske spørsmål og likestillingskamp i Norge, mye er senterets egne publikasjoner.

-Jeg beklager rotet. Akkurat nå holder jeg på med en historisk gjennomgang. Jeg har mitt eget system. Jeg kan sitte i telefonen og hvis noen trenger noe kan jeg for eksempel si se i den tredje bunken fra høyre; og der er det.

For engasjert til å bli ensom

Når jeg sier at vi skal lage et portrettintervju for Opprør, medlemsbladet til RV, smiler hun og ser tenksomt ut i luften. - Heter bladet Opprør? Hun ler og fortsetter. -Det er et godt navn, synes jeg.

Fakhra kom til Norge i 1979. Det var en politisk tent situasjon i hjemlandet, og mange av vennene hennes var allerede reist til Øst-Tyskland og Moskva. -Da jeg ble tilbudt plass på universitetet i Oslo ble det et slags naturlig valg. Jeg visste ikke så mye om landet, men hadde flere kjente her. Blant annet hadde broren min flyttet hit noen år tidligere. Overgangen fra den pakistanske storbyen Lahore til Oslo på 70-tallet var stor. - Lahore er en stor

by, med masse liv. Oslo på slutten av 70-tallet var veldig homogen og stille. Jeg husker at jeg tenkte med meg selv at her kan jeg ikke bli mer enn to år. De to årene ble til 25, sier hun og ler. - Men så har også Oslo endret seg i løpet av de årene. Nå er byen blitt nesten like sprudlende og mangfoldig som Lahore var da jeg dro derfra.

Fakhra er den eneste kvinnen hun vet om som kom til Norge fra Pakistan for å studere, og ikke på grunn av familiegjenforening. Blindern i dag reflekterer lite det flerkulturelle samfunnet vi lever i, og det er det naturlig å tro at det for 25 år siden kan ha vært litt ensomt.

- Det var et veldig godt miljø blant de utelandske studentene. Jeg var veldig engasjert, og gled inn i det politiske miljøet. Men når jeg ser tilbake i dag så er det nesten litt rart at det ikke følte ensomt. Blindern er veldig preget av klikkdannelser, selv studenter fra Nord-Norge kan føle seg ensomme der. Men jeg var så engasjert at jeg ikke hadde tid til å tenke over at det var ensomt.

Antirasisme uten feminisme

Fakhra var blant initiativtakerne til Foreign Womens Group (FWG) i 1979. Hva var hoveddrivkraften bak å danne en gruppe utelukkende for innvandrerkvinner?

«Det å bo i Norge har på mange måter snevret inn engasjementet mitt.»

Fakhra Salimi

- Da jeg kom til Norge var det et etablert anti-rasistisk miljø, og mange innvandrere var organiserte, blant dem mange kvinner. Men det fantes ingen særegen kvinneorganisering, og feministiske spørsmål var ikke sentrale.

Fakhra forteller at hun ble konfrontert med feministiske spørsmål og fordommer hver dag. Det at hun var kvinne, muslim og pakistaner var plutselig en del av identiteten hennes som måtte forklares. Det gikk liksom ikke an at en kvinne kunne komme fra Pakistan for å studere i Norge.

-Et behov for å politisere temaet, og kjempe mot stereotyper og fordommer var starten på FWG. Jeg lærte om frihet og kvinnekamp i Pakistan. Det å bo i Norge har på mange måter snevret inn engasjementet mitt. I Pakistan skulle vi lage revolusjon og snu verden på hodet. I Norge dreier engasjementet mitt seg først og fremst om en del av den antirasistiske kampen.

Uten selvstendig juridisk status

Raskt ble det tydelig at det ikke holdt å arbeide mot fordommer og kulturell undertrykking. Lovverket og diskriminering i arbeidslivet ble viktige temaer.

- Vi måtte se på sammenhengen mellom kjønn og rasisme, der minoritetskvinner havnet nederst på rangstigen. I utlendingsloven hadde ikke minoritetskvinner selvstendig juridisk status. Deres oppholdstillatelse i familiegjenforeningssaker var avhengige av deres ektemann. Det var bakgrunnen for at vi valgte å fokusere på det i 8. mars-toget allerede i 1980.

I 1989 ble FWG til MiRA-senteret. Et viktig nytt fokus ble situasjonen for andre generasjons innvandrere.

- Unge jenter møter kulturelle og tradisjonsbundne hindringer hjemmefra og rasistisk kvinnekamp utenfra. Vi pleier å si at kvinnekampen ikke er over, den har bare tatt en annen farge. På senteret ser vi også et generasjonsskifte, der unge jenter nå står sentralt i kampen, de er en ung generasjon på fremmarsj.

Reagerer mot assimileringpolitikk

Noe av det unike med MiRA-senteret er at de har klart å organisere kvinner på tvers av etniske og religiøse skillelinjer. MiRA-senteret er en kvinnepolitisk organisasjon, der saken står i fo-

kus. Likestilling og kamp mot rasisme er saker alle kan identifisere seg med, uansett om de er fra Pakistan eller Peru, og om de går med hjab eller ikke. MiRA-senteret tilbyr krisehjelp, men også mange andre aktiviteter, deriblant egen organisering av unge jenter, dansekurs, ta-ordet-kurs og selvforsvarskurs. I tillegg til organisering av kvinner med minoritetsbakgrunn fungerer de som et kompetansesenter, og gjennom mange publikasjoner forsøker de å spre den kunnskapen de sitter på til flere.

- Alle skal kunne finne en aktivitet de ønsker å drive med. Vi ønsker ikke å bare fokusere på problemer, med heller komme med løsninger, vise kreativitet og positivitet.

Forholdet mellom rasisme og likestilling er Fakhras absolutte hjertesak. Samtidig mener noen aktører i samfunnsdebatten at likestillingspolitikk lett kan bli assimileringpolitikk, der vestlige verdier blir tvunget på alle andre grupper. Fakhra reagerer sterkt på slike påstander, som forsøker å gjøre likestillingspolitikk til et norsk eller vestlig fenomen.

- Hvis man later som det ikke skjer kamp internt i minoritetsmiljøene er det å se likestilling som et norsk fenomen. Det stemmer ikke! Likestilling og like rettigheter er et universelt fenomen. Man kan ikke akseptere undertrykking i kultur, religion eller tradisjon. Ingen tradisjoner går inn for undertrykking, og hvis noen gjør det, er det noe vi må kjempe imot.

Kritikk av venstresida

Fakhra hever ikke stemmen, men det er tydelig at dette engasjerer og er viktig. Hun snakker rolig, og ser inntrengende på meg. Mens hun avslutter reiser hun seg for å finne forskjellige publikasjoner fra senteret der jeg kan finne mer om det hun mener om saken. Det er åpenbart ikke første gang temaet har vært på banen. Tidligere har Fakhra mange ganger kritisert den norske kvinnebevegelsen for ikke å ta tak i spørsmål som gjelder både kvinner og rasisme, og ikke gjøre minoritetskvinnebevegelsen til en del av seg selv.

- Minoritetskvinner har alltid jobbet for likestilling, både mellom kjønnene og mellom kvinner. Til tross for at kvinnebevegelse-

sen er og har vært blåøyd og naiv i forhold til det som foregår i minoritetsmiljøer er minoritetskvinner en del av denne bevegelsen.

Heller ikke venstresida slipper unna kritikk. Hun mener at venstresida i Norge har vært antirasister uten å skjønne hva det egent-

fakta

MIRA

Fakhra Salimi er daglig leder av MiRA-senteret, og er blant dem i Norge med mest spisskompetanse på likestilling og minoritetskvinner. Hun startet sitt aktive politiske liv som revolusjonær student i Lahore i Pakistan. I 1979 kom hun til Norge for å studere, samme år Likestillingsloven ble vedtatt. Siden det har hun arbeidet for likestilling og mot rasisme og diskriminering i det norske samfunnet. Om det arbeidet sier hun til www.kampdager.no:

- Foreign Women's Group var et navn vi tok før vi var bevisste på hvem vi var. «Foreign» hadde vi fra fremmedarbeider, men vi ønsket jo egentlig ikke å være fremmede. Vi var kommet for å bli. Og derfor måtte vi forholde oss til dette samfunnet - økonomisk, politisk og kulturelt. Bare da kunne vi kreve rettigheter. Etter hvert så vi det nødvendig med et navn som gjenspeilte disse målene. MiRA-senteret, et ressursenter for innvandrere- og flyktningkvinner, åpnet i 1989. - MiRA betyr «å se» på spansk. Det handler om synliggjøring. Vi ønsket å si: «Se, her er vi - vi er med i dette samfunnet.»

MIRA-SENTERET

Ressursenter for innvandrere- og flyktninger
www.mirasenteret.no
Telefon: 22 11 69 20

IKKE OVER: Kvinnekampen er ikke over, den har bare tatt en annen farge, sier Fakhra Salimi

lig innebærer, og at de ikke har klart å komme opp med en klar politikk for et mangfoldig samfunn. Et eksempel på dette er at venstrebevegelsen ikke har klart å skape sterke antirasistiske bevegelser innad, men at det er minoritetene selv som har måttet sette slike saker på dagsorden.

- Venstresida har vært politisk korrekt i teorien, men uten å vite hvordan man gjør det i praksis. Man har ikke utvidet norm- og verdibegreper. De defineres fortsatt ut fra etnisk, hvit norsk bakgrunn.

Må gå i dybden

Hun avviser et forsøk på å forklare venstresidas manglende fokus på slike saker med at det er et minifelt, der det omtrent er umulig å ikke trække feil. - Hvis man ikke tar opp temaer fordi det er lett å trække feil tyder det på at man ikke mener det er viktig. Viktige spørsmål tas opp, selv om man er uenige. Hvis det er slik at man ikke uttaler seg fordi man er redd for å bli tolket feil, kveler det også diskusjonene. Bare gjennom levende diskusjon og dialog kan vi finne møtepunkter.

RV ønsker å være et synlig og tydelig antirasistisk, feministisk parti. På spørsmål om hva slags krav hun stiller for at RV skal bli det, kommer svaret kontant.

- RV må slutte med slagordpolitikk, man må gå i dybden i det man sier. Hva betyr slagordene i virkeligheten? RV lar ofte gode slagord og solidaritetspolitikk begrense seg til aksjoner. Når det er sagt mener hun RV har en viktig rolle, og at partiet har mye støtte i minori-

tetsmiljøer. Siden hun bor i Oslo er det her hun har sett mest av partiet.

- RV i Oslo gjør et bra arbeid, men må vise mer politisk bredde. Jeg mener at RV gjør mye bra, og er viktig på venstresida. Man trenger aksjonsorientert politikk og aksjonsorienterte grupperinger.

Ett norsk samfunn

Det er tydelig at arbeidsdagen går mot slutten, og Fakhra lurer på om vi er ferdige snart. Hun har snakket i nesten en time. Hun mener snakkingen går helt fint, det er det å bli tatt bilder av under et intervju som er den harde delen. Heilt til slutt ønsker vi å vite hva som er hovedutfordringen i det norske samfunnet og hovedutfordringen i minoritetsmiljøer? Men forenklinger faller ikke i smak hos en kvinne som bruker hverdagen sin på å arbeide mot stereotypier og fordommer.

- Forenklinger er ofte kilder til problemer. Det finnes ikke et norsk samfunn og minoritetsmiljøer. Det finnes ett norsk samfunn, inkludert minoritetsmiljøer og det samfunnet er stadig i endring. Hovedutfordring for alle, uansett etnisk bakgrunn, om det er venstresida eller internt i minoritetsmiljøer er at man må jobbe for visjoner for et mangfoldig samfunn. Er det bare muligheten til å kjøpe kebab eller er det noe mer? Utfordringen er sameksistens som mennesker, ikke som grupper. Til syvende og sist er alle individer med drømmer og visjoner. Vi må tenke at to mennesker møter hverandre, ikke to kulturer eller nasjonaliteter, avslutter Fakhra Salimi.

KVINNER PÅ TVERS

18. og 19. september
Ingeniørenes hus, Kronprinsensgt. 17, Oslo

Hovedtema på konferansen er arbeidstidas betydning for kvinners liv, arbeid og rettigheter. Vi vil knytte an til debatten om tidsklemma og den fornyede diskusjonen om 6-timersdagen, til forslagene i arbeidslivsloven og til pensjonskommisjonen.

SMÅKEBITER FRA PROGRAMMET:

Tar de arbeidslivet av oss?

Forslag til ny arbeidslivslov i kvinneperspektiv Carmen Pereira, Ann Helen Aarø, Senter mot etnisk diskriminering, Christl Kvam, Akademikerne, Ebba Wergeland, spesialist i arbeidsmedisin

Hvor går EU? Konsekvenser for vår hverdag

Hedda Haakestad, leder i Ungdom mot EU
Ingrid Langerud, leder i Europeisk ungdom

Arbeidstid – mansrollens urørlige side?

Arbeidstid, kjønn og likestilling i Norge og Europa, Øystein Gullvåg Holter, seniorforsker
Arbeidsforskingsinstituttet

Erfaringer med kortere arbeidstid

Oslo Sporveier - Anne Lise Nestande, Oslo Sporveiers Arbeiderforening, Bærum Kommune, Industribedrifter i Sverige og Finland

Faglig samarbeid

Kvinner på tvers er et samarbeid mellom kvinnedominerte fagforeninger, kvinne-organisasjoner og andre organisasjoner som arbeider for kvinners interesser rundt konkrete prosjekter. Kvinner på tvers har gjennom årene manifestert seg som et begrep og et nettverk i Norge. Kvinner på tvers-konferansen er eneste forum hvor man kan samles om kvinners kår i arbeidsliv og samfunn på tvers av privat og offentlig sektor, på tvers av organisasjonsskille og på tvers av alle nivåer i organisasjonene. De siste årene har rundt 20 organisasjoner stått som arrangører, og konferansen samler årlig rundt 150 deltakere fra ulike organisasjoner over hele landet.

For mer informasjon

Ta kontakt med Elin Tinderholt på tlf. 22073178 eller e-post: elin.tinderholt@utdanningsforbundet.no

Kampen om eit bilete?

Er det ein menneskerett å få tilgang på informasjon om fosteret? Det er i alle fall ein menneskerett å ha tilgang på helsetilbod og til å styra si eiga reproduktive helse.

VI HAR NETT FÅTT vedtatt ei ny bioteknologilov eller "Lov om humanmedisinsk bruk av bioteknologi". Den er ei av dei strengaste lovene på sitt felt i Skandinavia og Vest-Europa, og erstattar lova frå 1994. Eit av dei punkta som skil den frå liknande lover i utlandet er at den inkluderer ultralyd som bioteknologi. Det nye er at Bioteknologilova introduserer eit skilje mellom bruk av ultralyd i samband med fosterdiagnostikk og ultralydundersøkingar som er ledd i den alminnelige svangerskapsomsorga. Ultralydundersøkingar som er ledd i svangerskapsomsorga er rutineultralyd i 17. -18. veke og medisinske orsakar til å gjera ultralyd. Er det primære føremålet med undersøkinga derimot å finna ut om fosteret er misdanna så er det å rekna som fosterdiagnostikk. For meg ser det ut til at ein skal halda tunga rett i munnen skal ein klara å skilja mellom desse.

DÅ DEN FØRRE bioteknologilova skulle vedtakast i 1994 kom det eit framlegg til endring i Grunnlova frå sentrale personar på Stortinget. Dei ynskte ei endring av Grunnlova som skulle gjera livet ukrenkeleg frå unnfanging til naturleg død og som med det ville ha gjort abort til eit brot på Grunnlova. Framlegget fall. Heilt sidan ny teknologi kom på marknaden, og sjansen til å få auka kunnskap om fosteret har vore mogleg, så har det vore ein redsel for at dette skulle verta nytta til å sortera ut uynskte foster. Det er ikkje nokon tvil om at teknologien faktisk gjev oss høve til det, og den gjev oss også høve til å velja ut foster med ynskjelege eigenskapar. Apropos diskusjonane kring Mehmet-saka. Spørsmålet er om dette er eit moralsk problem og kven som skal bestemma kven som skal ha rett til å nytta denne teknologien. Norsk lovverk gjev allereie tilgang til

NY LOV: Med den nye bioteknologilova freistar ein å gradera dei moralske kvalitetane bak vala til foreldra, skriv Mette Løkeland-Stai.

at dette kan skje i fleire høve. Dermed opnar alle-reie lova for at det er moralsk "tilrekneleg".

EG FINN DET VANSKELEG å seia at retten til sjølvbestemt abort er truga grunna den nye bioteknologilova, men den er eit døme på dei stendige åtaka som kan vera med på å uthola den retten ein har tilkjempa seg. Diskusjonane som har kome kring vedtakinga av ny bioteknologilov har vore veldig illustrerande for korleis abortmotstandarane får snike sine haldningar og politikk inn i lovverket. Når ein ynskjer å avgrensa retten til å nytta den teknologien som finst til å få kunnskap om fosteret ein ber på, og kneblar fagpersonalet frå å fortelja om den viten dei har, så er det vanskeleg å kalla det noko anna enn overformynderi. Ein har ikkje tilrut til at vanlege folk er etisk og moralsk tilreknelege nok til å ta eit rett val. Dette er den same haldninga som ligg til grunn når ein ynskjer at kvinner som begjærer abort skal ha obligatorisk rådgjeving eller få saka si behandling i nemnd.

I DET GJELDANDE lovverket opnar ein heldigvis for at det skal vera mogleg å nytta teknologien til å få ny kunnskap om fosteret og til å få ein abort dersom foreldra ynskjer det på bakgrunn av informasjonen. Når ein ikkje opnar for generell bruk av teknologien freistar ein å gradera dei moralske kvalitetane bak vala til foreldra. Ut ifrå lova er det greitt at ein familie som allereie har eit barn med misdanningar ikkje ynskjer fleire, men dei som elles berre har friske barn kan reknast som egoistiske dersom dei ikkje er klære for å ta imot det same, og "ofrast" for å halda den norske samfunnsmoralen oppe, om dei vil eller ikkje. På same måte som det må vera foreldra og i første

omgang mor sitt val om ho skal gjennomføra eit uynskt svangerskap eller ikkje så må det også vera mogleg å nytta den teknologien ein har for å underbyggja dette valet.

UT IFRÅ DEI retningslinene for bruk av ultralyd som har kome, så ser det ikkje ut til at den nye lova får særlege praktiske og reelle endringar. Medisinsk indikasjon for ultralydundersøking er til dømes smerter, bløding, for stor eller for liten uterus (livmor) eller uro for at svangerskapet ikkje utviklar seg normalt. Dette gjev rom for vide tolkingar for medisinsk indikasjon. Ein periode såg det ut til at lova skulle hindra det medisinske personalet frå å fortelja om misdanningar dersom dei fann det, men dette ligg heldigvis ikkje inne i retningslinene. I det store og heile kan ein difor halda fram med same praksis som før.

ER DET EIN menneskerett å få tilgang på informasjon om fosteret? Det er i alle fall ein menneskerett å ha tilgang på helsetilbod og til å styra si eiga reproduktive helse. På bakgrunn av det kan ein argumentera for at det å kunna nyttegjera seg den teknologien som ligg føre er ein menneskerett. Uansett vil ein få eit samfunn med menneske som har forskjellige misdanningar og sjukdomar. Det er ikkje alt teknologien kan avdekka, og det er mange foreldre som heller vil ta imot eit barn som ikkje er "perfekt" enn å velja det bort. Slik eg ser det er likevel det viktigaste at det skal vera dei vordande foreldra som er best skikka til å bestemma om dei er klære for å ta imot eit barn med misdanningar, eller om dei ynskjer å nytta seg av teknologien som ligg føre.

Mette Løkeland-Stai, lege og medlem i Kvinnefronten.

Koss rednda verda når ein ikkje har tid til å lesa Marx?

”Kan du skriva nokre ord om kva du tenker om revolusjon utfrå ditt kvinneperspektiv” var omtrentleg forespørsla frå redaktøren.

> TEKST: ANNE KALVIG, STAVANGER RV. FOTO: JOHANNE BERG-KVIST OG ØYSTEIN HØRGMØ.

”Ja då, det kan eg vel” svarte eg. Tenkte eg hadde fått unna ein del arbeidsoppgåver til dess, og hadde fått friska opp Kjersti Ericsson og andre strålende kvinnelege, marxistisk inspirerte teoretikarar og aktivistar sine tankar og analysar.

Men dengong ei. Det fekk eg ikkje tid til. Og i staden for å sei at enda eit bidrag måtte avlysast grunna tidsmangel, fekk eg det for meg at eg skulle skriva utfrå min situasjon her og nå, og at det vonaleg likevel kunne vera eit lite bidrag til temaet, nemleg kva den revolusjonære venstresida eigentleg meiner om og med revolusjon, og korleis det nå stiller seg med kvinnene oppi det heile.

Kvardagen og klesvasken

Men det er trøytande og kjedeleg på eit vis, det å vita at eg då er nøydd for å trekka inn klesvasken og slikt, i eit bidrag som tar utgangspunkt i meg som bystyrepresentant for RV i Stavanger. Trøytande, fordi eg då stadfestar inntrykket av at det er kvinner som er ”offer” for tidsklemma, kjedeleg, fordi trivielle gjeremål per definisjon er kjedelege, og liksom ikkje lokkar på dei store vyanene. Men så tenkte eg litt lenger, at kanskje det at eg tar utgangspunkt i dagleglivet mitt, får vera mi vesle, pragmatiske forankring til den teoretiske materialismen, og dessutan, så lenge mitt favorittslagord er at det personlege er det politiske, så får eg jammen stå for det og, utan å skjermast. Og i eigentleg liker eg veldig godt sjølv å lesa om koss andre folk har det i kvardagsliva sine, og då er der sikkert nokre lesarar av Opprør som også liker å prøva tenka stor teori inn i det mest vanlege av alt, nemleg kvardagen og klesvasken. Det er vel det partiprogrammet og arbeidet vårt tar utgangspunkt i og.

Men eg blir jo den typiske feministen som ropar på 6-timarsdag, gratis barnehagar og sfo, kollektive løysningar på delar av hus- og omsorgs-

oppgåver, kampen mot volden mot kvinner og så bortetter, alt medan eg veit at feministar som eg, aleinemødre som eg, sprengar våre eigne litt stusselege poengteringar av arbeids-, omsorgs- og kjønnslivet sine særlegne utfordringar for kvinner: me gjer faktisk svært mykje som er grenseoverskridande og abstrakt eller teoretisk orientert, men kanskje me underkommiserer det for å understreka poenget vårt om hindringane som utforminga av kvinneliva utgjer. Me gjer jo politisk og teoretisk arbeid, for pokker, og oftast vel så raskt og effektivt som mange andre, og dette er i seg sjølv ein ressurs for Revolusjonen.

Inn på teppet

Eg måtte ta ein diskusjon om dette temaet med min barnlause, kvinneleg sjef, som kalte meg inn på teppet i all vennskapelegheit, fordi ho som (tidlegare?) radikal feminist og sosialist, reagerte på fråsegner eg hadde komme med i studentavisa (eg er høgskolelektor) om at mangelen på kvinnelege professorar skuldast manglande tilrettelegging av arbeidslivet for kvinner. Eg hadde sagt ein god del anna til journalisten og, om mannlege nettverk og illusjonen om at fedre i arbeidslivet er barnlause osv., men det kom jo ikkje med i intervjuet (som eg heller ikkje hadde tid til å kontrollera før det gjekk i trykken). Og sjefen min meinte eg underbygge forestillinga om kvinner som ”handikappa” i arbeidslivet, når forskning frå Sverige, heimlandet hennar, viser at kvinner like gjerne oppnår same resultat som menn, i sine omsorgstynge kvinneliv, men at desse karriereframtrinna blir usynleggjort av det mannlege kollegiet sine særinteresser og etablerte nettverk. Sjølv sagt viktige poeng, og eg var ikkje ueinig, men meinte det eine ikkje utelukka det andre.

Kjekt med sjefar som bryr seg om slikt, men kva med revolusjonen? Eg trekk fram dette dømet for å illustrera ulike vektleggjingar av kva som skal til for at kvinner skal ha full deltaking i samfunnslivet, som igjen er ein føresetnad for at ein skal vera med som politiske avgjerdstakarar. Nå er jo den radikale venstresida sitt prosjekt delvis på sida av dei etablerte strukturane, me vil, etter som eg forstår det, ha med oss det beste frå demokratiet slik me kjenner det, og forkasta det dårlege, det som er knytta opp til kapitalistisk eigarskap, kanskje på voldsomt vis. Og dette synst eg er det vanskelegaste med heile

revolusjonsbegrepet. Me veit at kapitalismen i sin natur er rå, og vil måtta nytta barbariet for å nå sine mål, slik USA er eit slåande døme på. Men kan me skapa noko nytt med makta sine reiskapar? For å sitera ein kjend, svart, marxistisk feminist: meisteren sine reiskapar kan aldri bygga ned meisteren sitt hus (Audre Lorde). Og ja, eg veit at eit slikt atterhald gjerne blir sjåande typisk ”feminint” og naivt ut – revolusjon utan vold? Revolusjon utan at folk skal måtta velja side og kanskje stå syster mot syster?

Men sånn tenker eg, at eg vil helst ikkje vera med på ein revolusjon som innber vold, sjølv om makta sine reiskapar er vold og overgrep over heile linja. Eg er ikkje pasifist, men tenker at eit nytt samfunnssystem må ha funne andre måtar å overtyda nesten sin på, enn gjennom makt-demonstrasjon. Me vil jo ikkje ha eit makt-ovanfrå system, men eit makt-med.

Fine begrep, men..

Eg vil nemleg gjerne tenka om revolusjonen i heilt konkrete former, ikkje bare som vakre visjonar om at etterpå skal alt vera gratis, for me veit jo der finst ressursar til alle, og ein skal få etter trong og gje etter evne, når bare arbeidarklassens diktatur er vel overstått og folk er blitt klar over sitt eige beste. Og viss eg tenker om samfunnsomveltninga heilt konkret, ja så ser eg jo for meg min familie og mitt nærmiljø. Det er jo her eg er, det er jo dette som er livet mitt. Eg er frå arbeidarklassebakgrunn, med besteforeldre i industrien, og foreldre som var høvesvis elektrikar og sekretær innan hermetikkindustrien. Syster mi og eg var dei fyrste som fekk ta artium. Eg er ikkje van med stort politisk medvit heimanifrå, og tradisjonelle kjønnsroller rådde sterkt grunnen. Men ting er jo heile tida i utvikling; nå er foreldra mine sterke kapitalistar fordi dei eig mange leiligheter dei leiger ut, syster mi Siri er suksessrik forretningskvinne, og sjølv er akademikar. Kva klasse hører me til, alle saman?

Då eg studerte, vaska eg fine heimar på vestkanten i Oslo, i tillegg til at eg arbeidde på sjukeheimar. Vaskejobbar har eg hatt sidan eg var 9 år gammal. Var eg arbeidar då? Og kjærasten min er oljearbeidar, borar hol i Nordsjøen (men sit ofte og utfører arbeidsoppgåvene ved ein pc) dog midt i havet, på ein rigg, og tjener veldig mykje meir enn meg som er statleg tilsett i

utdanningssektoren. Han er arbeidar, eg høyrer til borgarskapet? For meg blir desse kategoriane relativt meiningslause, desto meir så når dei ikkje innfangar resten av liva våre, som at eg er aleinemor til to og har opplevd skiftande "aleinemødretilvære" (frå fattig, isolert, arbeidslaus, til glad, går akkurat i null på kontoen og i usikker jobbsituasjon som midlertidig tilsett), som at ektepar i ei husholdning, med felles økonomi, kan ha yrke høyrande til ulike "klasser", som foreldra mine i starten. Og likevel står desse begrepa så fast, klasser og klassekamp, definert utfrå kva relasjon ein har til produksjonsmidla, ettersom eg forstår det, det er jo endåtil navnet på "den radikale venstresida si dagsavis".

Eg synst også det er fine begrep, og i mange tilfelle avslørande. Men for å komma tilbake til revolusjonen igjen: kven i nærmiljøet mitt blir då dei allierte? Og kven skal ha makta til å definera? Og kva med resten av verda? Like tilsørande som eg synst klassebegrepet kan vera i forhold til mine nærmaste (syster mi røyser rv, og ganske visst gjer andre kapitalistar og "overklasse"-medlemmar det og), like tilsørande blir det overfor resten av verda: for utbytta land i 2/3-verda (eit bra omgrep frå den marxistiske, indiskfødde feministen Chandra Talpade Mohanty) er jo me i 1/3-verda alle representantar for overklassen.

Sjølvsagt er det her den internasjonale arbeidarrørsla kjem inn som oppklarande, framtidsette omgrep, og sjølvsagt veit eg at det viktigaste er internasjonal solidaritet sett i forhold til kor folk relativt sett er plasserte på skalaen av ressurstilgang og høve til avgjerdstaking. Men likevel, det krevst av oss som ønsker eit heilt nytt system, ein annan grad av presisjon og omhygge kva gjeld dei begrepa og analysane me nyttar oss av. Og revolusjon er altså vegen me ønsker å gå, forstått som ei total omvelting av samfunnsstrukturane, der felles eigarskap til beste for fellesskapet, er målet.

Som Anne

Om enn marxistisk samfunnssteori er aldri så god, og på så flott vis framsyner eit rettare bilete av mennesket enn kva kapitalismen gjer, står likevel ubehaget ved revolusjonen fast for meg. Som kvinne, eller som Anne, opplever eg det i tillegg slik at eg har så mange gjeremål i den vanlege kvardagen, knytta m.a. opp til min tilhørsle nettopp til desse teoriene gjennom partiarbeid, at dei konkrete syna på den vanskelege overgangsfasen stadig blir liggande i ei bakevje, ugjennomtenkte og uuttalte. Det hender eg les diskusjonane mellom beleste menn som har innlegg på rv-diskusjonslista i høve til kva som er

beste måten å forstå og tolka marxistisk teori og historie på. Motsatt mange andre, synast det som, synst eg desse diskusjonane ofte er særst interessante og utfordrande, intellektuelt sett. Men eg har både vanskar med å overføra dei til mitt faktiske liv, og eg har (som ein illustrasjon på nettopp dette) vanskar med å få tid til å lesa dei, for ikkje å snakka om tid til å sjekka kjeldene det visest til i desse ordskifta.

Alle kan ikkje gjera alt på ein gong. Det er i alle fall sikkert. Og her kjem klesvasken tilbake – viss me kvinner skal ha høve til å vera med å utvikla teori i større grad, t.d. revolusjonsteori, og gjerne innleiingsvis gjennom diskusjonar på ei elektronisk diskusjonsliste, så må mange kvinneliv organiserast annleis. Og det er jo vitterleg mellom RV sine mest sentrale krav, kampen for full kvinnefrigjering gjennom 6-timarsdag, heving av kvinneløna, gratis barnehagar, utbygging av velferdsstaten. Og likevel, det meste av samfunns- og kulturendringsarbeid må foregå på mange plan samstundes, for å få gjennomslag – slik kvinnekampen på 70-talet både var eit identitetsproblematiserande og -utviklande prosjekt for kvinner, og eit konkret og seigt prosjekt av politiske krav og kamp, like aktuelt i dag. Eller kortare sagt, det var verkeleggjeringa av at det personlege er det politiske. Og slik er det sjølvsagt fortsatt: eg ven-

tar ikkje på 6-timarsdagen før eg meiner noko om samfunnsomveltninga kalt revolusjon, men gudane skal vita at eg kan argumentera bedre for det eine enn det andre, i eit offentleg ordskifte.

I bystyresalen opplever eg ofte ein suveren arroganse frå høgresida i forhold til dette å underbygga påstandar. Dei kan vera flinke retorisk, og få salen til å le gjennom eplekjekke replikkar. Men kjem ein og seier at "som aleinemor er det faktisk eg som subsidierer dei nye barnehagesatsane" eller "dei rektorane me snakkar med, fortel at sidan reinhaldet blei sett ut på anbod, har skolane blitt møkkete, og reinhaldarane fortvilar" eller "kommunesektoren har systematisk fått tilbakeført mindre og mindre del av verdiskapinga her i landet", ja då seier gjerne makta rett og slett at "men det trur me ikkje på"! Og sidan dei har overveldande fleirtal, kan dei komma unna med denne skamløysa. Slik vil jo ikkje me vera, og slik skal me aldri bli. Vårt æresmerke er at me tar utgangspunkt i folk sine behov, kvinner og menn, barn og gamle, friske og sjuke, og prøver formidla desse behova inn i maktsirklane. I eit marineblått bystyre, med ein einsleg representant for RV, som hos oss, synast det heile ganske fåfengt. Kor gledeleg er det ikkje då å oppleva gløden i Renovasjonen, eller hos EL og IT, eller Utdanningsforbundet, eller 8. marskomiteen, eller kven som helst av dei andre me samarbeider med, når det gjeld kampsakene og visjonen om eit anna samfunn.

Eg er ikkje usikker eller tvilande i det heile tatt når det gjeld målet, og at det sosialistiske og endeleg kommunistiske samfunnet med naudsyn vil voksa fram, men eg trur ingen, sjølv ikkje Marx, veit korleis dette samfunnet heilt vil bli, heldigvis. Me er jo folk, ikkje gudar, og historia er ein prosess, ikkje noko gjeve. Eg har ei kristen venninne, ikkje partipolitisk aktiv og tidlegare tung narkoman, som bruker seia at "Når Jesus

kjem tilbake, vil han vera RV'ar", noko ho fastslår etter mange års møte med ulike sider av hjelpeapparat og representantar for det offentlege, også politikarar. Det synst eg er ei morsom og rørende fråsegn. Og sjølv tenker eg og at det å arbeida for at folket skal eiga produksjonsmidla, og vera avgjerdestakarar sjølve, er ein kamp for det gode liv for alle, og for at dei som er gjort svake, sjølve skal bli sterke.

Ekte samkjensle

Og kampen foregår her og nå, ikkje i morgon. Dei som er svake blant oss nå, er t.d. dei som har mindre tilgang til ressursar enn andre, og det vil faktisk, strukturelt og statistisk sett, seia kvinnene. Så viss ikkje me kjem med i utforminga av revolusjonen, Den Store Omveltninga, vil ho ikkje skje frå massane og opp, men ovanfrå og ned, og feila. Dette er noko kvinnerørsla innan den revolusjonære arbeidarrørsla lenge har visst, og slåst for å få fram. Men eg hugsar veldig godt kor sinte mange menn var på fjorårets Raud sommarleir, då AKP sitt kvinneutval la fram innleiinga "Inn i skapet" om "patriarkatets revansj". Mange menn – og nokre kvinner – meinte utvalet sitt konse-

kvente kjønnsfokus ikkje var på sin plass for å forstå fordelinga av makt og ressursar i samfunnet, og dei ga uttrykk for at det var ein måte å splitta samhald og felles front på. Plutseleg fekk eg kjensla av at der var ein mansfront mot ein kvinnefront, innanfor dette kanskje mest radikale forumet i heile landet. Då var eg aldeles fersk i partisamanheng, og det var veldig opplyssande, om ikkje så opplyftande. Det viser at me ikkje må understå kvinner og menn sine ulike interesser og behov, sjølv når båe partar er erklærte forkjemparar for dei undertrykte. Og kva me meiner med undertrykking bør vera basert på så saklege argument som mogleg, noko eg meiner kvinneutvalet viste til fulle i innleiinga deira. "Viss ikkje nesten min er fri, korleis kan eg vera fri", heiter eit mykje brukt ordtak i vårt miljø. I mi kunnskapsløyse veit eg ikkje kor sitatet er ifrå eingong, men eg veit at det rører ved

meg, både fordi eg anar at det på kraftfullt vis held fram kollektivt medvit (ikkje i jungiansk forstand!) og solidaritet som ein grunnleggande garanti og føresetnad for reell fridom, samstundes som nettopp denne samkjensla ofte er så uutvikla hos oss, at sitatet kan virka mot sin hensikt: du skal bli fri for at eg skal bli fri.

Viss ikkje kvinner og menn innan den revolusjonære rørsla har ekte samkjensle og solidaritet mellom seg, og vennskap, blir det ikkje me som innvarslar den nye tida. Men det er våre organisasjonar som står for dei til nå beste og mest omhyggelege forsøka på å forstå kjønnsretten i saman med dei andre undertrykkingsformene kapitalismen og patriarkatet nyttar seg av, derfor finst det beste potensialet, etter mi mening, hos oss. Ubehaget over å vera berarar av kulturell, sosial og økonomisk dominans, må ikkje gjera revolusjonære menn framande frå oss revolusjonære kvinner. Klarer me å utvikla dei beste omgangsformer i mellom oss, og såleis får fram fleire og fleire røyster gjennom samfunnsendingar her og nå, kan det henda revolusjonen på sikt framstår som mindre framand og voldeleg for jenter som meg, og, fordi me har vore med og uforma han.

Røde Fane

**Vil du ha et prøveeksemplar,
send en epost til eness@online.no,
ring 331180681 eller send et brev til
PB. 124, 3251 Larvik.**

**Tilbud til nye abonnenter:
100 kroner.
Konto: 6276.05.28108**

Innhold nr 2/04:
- Tore Sivertsen: EU-kampen - Trude Malte Thomassen: Kommersialisering av drikkevannet - Bjørgulf Claussen: Folketrygden er god økonomi - Rolv Rynning Hanssen: SVs knefall for pensjonsreformen - Kapitel 1 i pensjonsreformen: Sammendrag og tilrådinger - Ingrid Baltzersen: Sionismen i Israel i dag - Lars Akerhaug: Sannheten bak muren - Arne Byrkjeflot: 20.000 industriarbeidere ofret for EU og en feilslått pengepolitikk - Jan Erik Skretteberg: Tsjetsjenia - kva no? - Dennis O'Neil: Bring Them Home Now! - Sigrid Angen: Tidsklemmedebatten - hvem lurar hvem?
Bøker: - Ingrid Baltzersen: Bøker om draumesamfunn - Makt og demokratiutredningen: Maktens samvittighet? side 38-39 - Dag Seierstad: Kan EU-fisken reddes? - Tomm Kristiansen: Langs myrraveien - Eric Schlosser: Fastfoodnasjonen - De Facto: EU-utvidelsen og sosial dumping - Nelson Mandela: Veien til frihet

Å være på parti med tida

Copernicus, Galileo, Brahe, Kepler, og Newton. Det tok disse pionerene fra fem land mer enn 150 år å få gjennomslag for et nytt verdensbilde. Kampen for sosialismen er ung og har framtida foran seg.

> TEKST: GEIR HEM, OSLO RV. ILLUSTRASJON: VIDAR ERIKSEN

POLAKKEN COPERNICUS utfordret de gamle ideene (om jorda som midtpunkt). Men han skjønnte at han stod overfor maktas hindringer og holdt kjeft i 30 år før han publiserte sine tanker. Boka han utgav ble fordømt fra Vatikanet og svartelistet i flere tiår. Med sitt nye teleskop kunne

Galileo studere stjernehimmelen og få bekräftet at jorda ikke var midtpunktet. Han forsvarte Copernicus, men ble tvunget til fornektels og satt i husarrest. Lenge etter, med innsats fra dansken Tyco Brahe og matematikerne Kepler og Newton, kom paradigmeskiftet. Den heliosentriske modellen (med sola i sentrum) ble anerkjent. Men først i vår tid - i 1992 - beklaget Vatikanet offentlig behandlingen av Galileo.

HVORFOR DENNE sammenligningen med naturvitenskapen? For det første fordi det sier noe om å være på parti med tida. Hvorfor vant Kepler og Newtons syn til slutt igjennom? Var det på grunn av fornuft? Vant de diskusjonen? Jeg tror ikke det. Det var fordi det gamle paradigmet var råttent og bremsset samfunnsutviklingen. Det nye verdensbildet representerte en ny frihet og "nødvendighet". Copernicus-verdensbildet var blitt "på parti med tida" og ble oppfattet sånn. For det andre sier det noe om at ting kan ta tid. Bevisene, om at de gamle grekerne og kirken hadde feil, var tydelige og vel dokumentert.

PÅ SAMME MÅTEN som kapitalismens råtten-skap i dag er godt avslørt. I et sånt perspektiv er kampen for sosialismen fra Pariserkommunens tid til i dag svært ung. Troen på kapitalismen som den (eneste) rasjonelle samfunnsorden, og som nærmest naturgitt, er en del av den ideologiske overbygningen. Tanker om sosialisme og kommunisme har lenge funnets som bruddstykker, men fikk først kraft på siste del av 1800-tallet. Da ble tanker om rettferdighet knyttet sammen med arbeiderklassens kamp for frigjøring.

Det er mange mekanismer som fortsatt

på en måte legitimerer det eksisterende systemet. Ikke minst folks "nødvendighet" til selv å bli en del av det. Til å selge arbeidskraften sin og til å bli "private". Og den borgelig demokratiske selvkritikkmekanismen som skaper en demokratiillusjon.

RV KAN LETT på en måte bli skviset som en konservativ bevegelse. På den ene siden som representanter for gammeldags byråkrati og på den andre siden som forsvarere av mislykkete sosiale eksperimenter. Noen oppfatter oss mer som Vatikanets representanter enn som en moderne utgave av Copernicus.

En nøkkel for å vinne fram med et alternativ, er å forene lærdom (teori) om samfunnet - sosialismeteori - med den konkrete kampen for frigjøring. Å ta oppgjør med det private (i siste hånd eiendomsretten). Å ta oppgjør med diktaturet (forsvare demokrati). Å gjøre dagens kamp mot rasering av velferdsordninger og for demokratiske rettigheter til en strategisk frihetskamp.

SOSIALISMENS KRAFT ligger ikke i å vinne intellektuelle diskusjoner. Kraften ligger i å representere frihetens kraft. Å forene kampen for frihet mot undertrykkelse og lønnslaveri med kamp for rettferdighet og solidaritet, og være og bli oppfattet som representanter for den tida vi lever i og framtida. Sosialisme og kommunisme forener frihetskamp og opprøret i en kamp for en ny og moderne sosial samfunnsorden. Dette er noe langt mer enn det snille og humanistiske rettferdighetspartiet (gode sakers parti og flinke politikeres parti) og vaktbikkjepartiet.

I DETTE LIGGER også mitt syn om at en demokratisk sosialisme (og diskusjoner om demokrati og sosialisme) må være en del av en frihetskamp mot kapitalismens lønnslaveri, utbytting og undertrykkelse -og noe mer enn en debatt om hva som er lurt. RV som frihetsparti blir da også meningsløs hvis ikke friheten forenes med klare standpunkter om at sosialisme må bety demokrati. RV må være på parti med tida - og framtida!

Skilsmissebarn på egne bein

Rød Ungdom har ambisjoner, ikke bare på egne vegne, men for hele venstresida.

> TEKST OG FOTO: JOHANNE BERGKVIST

Bjørnar Eide Moxnes er nyalgt leder i Rød Ungdom, 22 år og ekte Oslo-gutt. Han har tidligere vært organisasjonssekretær, sittet i RUs sentralstyre i to år og før det tre år i styret til Oslo Rød Ungdom. Med seg har han Åse Garten Galtrud fra Lillehammer, som nestleder. Hun er 20 og har to år i sentralstyret bak seg, blant annet som økonomisekretær og redaktør for internbladet.

I vår samlet ungdommene troppene til landsmøte. Heftig diskusjon sto rundt et forslag om løsrivelse fra AKP, som blei trukket til fordel for en intern uttalelse om å føre diskusjonen om løsrivelse og organisering videre. Denne blei vedtatt tilnærma enstemmig. – Vi er ikke fornøyd med situasjonen i dag, sier Bjørnar bestemt. Åse føyer til: –Rød Ungdom er jokeren. Vi har ikke ansvar bare fordi vi er ungdom, men fordi mange mener at det er vi som vil finne løsninga på de problemene vi har i "partifamilien" vår.

– Hva kom opp i diskusjonen?

Bjørnar: – Diskusjonen bunner i det store paradokset: vi ser en voldsom vekst i antikrigsbevegelsen og antiglobaliseringsbevegelsen, og samtidig en påtagelig stillstand på venstresida i Norge, en stillstand for RV, AKP og til dels Rød Ungdom. Vi må ta det på alvor – ellers er vi dømt til å bli NKP. Vi kan leve i 50 år, halvt døende i 40. Stemninga på landsmøtet var prega av optimisme, men også en nøktern analyse av situasjonen. Vi tar dette alvorlig!

Trenger nye innspill

– Vi trenger nye innspill, sier Åse. Diskusjonen de siste åra har mye dreid seg om det samme. Noen fra AKP og RV har stilt til debatt. Nå trenger

vi andre innspill, som fra danske Enhetslista hvor mange partier har gått sammen. Bjørnar: – Vi må som ny generasjon orientere oss ut fra en analyse av Norge i dag, ikke 1969. Får vi til det er det duka for en god og offensiv diskusjon. Vi vil ikke ha en frontkrig mellom 50-åringene. Denne gangen skal ikke ståstedet være Torstein Dahle mot Jorun Gulbrandsen, men vår virkelighet.

– Hva kan RV bidra med i debatten?

Åse: – RV har masse folk med erfaring. For Rød Ungdom er det en helt annen dimensjon med et parti som jobber parlamentarisk. Her har vi liten erfaring og må kanskje arbeide helt annerledes enn vi gjør nå i RU. I vårt dokument "To skritt fram" har vi vedtatt at det partiet vi ønsker for framtida skal drive med parlamentarisk arbeid.

– Til tross for stillstand på venstresida, må det være et stort rom til venstre for SV?

Bjørnar: – Det er et stort potensial for den revolusjonære venstresida. Vi er de som vil tjene mest på en regjering med SV, Ap og eventuelt Sp. RV er det eneste alternativet til venstre. Det er viktig at bevegelsene sjøl, som fagbevegelsen og Attac, er med på å legge premissene for samarbeidet mot regjeringsskifte. Så får vi kjempe mot regjeringa i neste omgang hvis den kommer.

Lett å få et stivna perspektiv

Til høsten har Rød Ungdom lagt egen konferanseplan på is for å delta i Globaliseringskonferansen.

Sosialistisk Ungdom har gjort det samme, og etter kommer kanskje Ungdom Mot EU, Natur og Ungdom, Press, Changemaker. Ungdomsforum, skal globaliseringsbarnet hete. Bjørnar og Åse er tydelig stolte: – Vi har lagt eget arbeid til side, ikke bare fordi det er kult med 1000 ungdommer, men det er et strategisk valg. Vi har en god del å tilføre, vi er en organisasjon med ungdom som er vant til å lage politikk. Vi har en del svar på spørsmåla som de sosiale bevegelsene reiser. I

JOKEREN: Rød Ungdoms Bjørnar Eide Moxnes og Åse Garten Galtrud er ikke fornøyd med situasjonen på venstresida.

Pressemelding fra Rød Ungdom, 27.mai.

Lagmannsretten forkastet anken: - VI ANKER DOMMEN

Dom i rettsaken om gratis skolebøker har nå falt. Lagmannsretten valgte å opprettholde foretaksstraffen mot Rød Ungdom.

– Dette var en politisk sivil ulydighetsaksjon. Dommen står ikke i forhold til dette, derfor anker vi, sier RU-leder Bjørnar Moxnes.

Rød Ungdom er i Oslo Tingrett dømt til å betale kr 25.000 i bot til statskassen, og

100.000 i erstatning til Forleggerforeningen.

– Dette er et angrep på organisasjonsfriheten, sier Moxnes. – Aldri før har en organisasjon blitt dømt for sivil ulydighet utført av medlemmene. Resultatet er at nåværende medlemmer straffes for noe som skjedde for flere år siden, og dette bryter med grunnleggende demokratiske prinsipper. Vi krever at saken blir behandlet som en politisk aksjon, derfor anker vi til Høyesterett, sier RU-lederen.

Han ønsker å stille de virkelige skurkene

til ansvar: – Vi vil ha Kristin Clemet på tiltalebenken. Derfor undersøker vi nå mulighetene for et søksmål mot staten for brudd på opplæringsloven, sier Moxnes.

Rød Ungdom hevder at staten bryter loven ved å la skoleelever betale regninga for skolebøker, som er beregnet til å være 500 millioner hvert år. – I opplæringsloven står det at "videregående utdanning skal være gratis," sier Moxnes.

– Det er et grovt statlig lovbrudd å la skoleelever betale regninga.

t tillegg har vi veldig mye å lære av de sosiale be-
vegelsene. Det er lett å få et stivna perspektiv i
partivirkeligheten.

– *Jeg har inntrykk av at RU får til ting!*

Bjørnar sier bestemt: – Det skyldes at RU stoler
på egne krefter. Vi har utvikla en sosialismevisjon
på norsk, "Revolusjonær Praksis", ei bok om teori
og praksis, laga en strategi for de nye bevegelse-
ne og RU. Vi som er ungdommer, vokst opp i dag,
kan mye mer om ungdom i dag. Rød Ungdom har
ambisjoner, så da får vi til ting!

Åse fortsetter: – Vi har en god kultur på at
når noen får en idé, så blir det gjennomført. Se
på ml-musikalen. Medlemmene våre er unge,
friske og fulle av pågangsmot og gode ideer. De
lar seg sjelden stanse av noe, i tillegg til at alle
er aktive, er det kanskje vår største styrke. – Vi
vil bygge motmakt. RU skal stå på egne bein, og
skal ikke være en organisasjon som blir klappa
på huet av RV og AKP. Bjørnar skyter inn: – Men
vi henter og erfaringer fra AKP og RV. Dere skal
være glade for at vi er sjølstendige og tør å stole
på egne krefter!

Nye paroler

– *Rød Ungdoms hovedfokus i denne perio-
den vil være krigmotstand, ny EU-kamp og sko-
lekamp. Landsmøtet vedtok to nye dokumenter:
Et skolemanifest og det feministiske manifestet
"Fundamental feminisme". Hva inneholder de av
ny politikk?*

Åse: – Vi oppsummerer feminismen fra 70-
og 90-tallet, plukker det beste og lager veien vi-
dere. Fundamental feminisme slår fast at feminis-
me også er for gutter. Skoledokumentet er et svar
på den massive kampanjen fra høyresida. Vi har
laga nye paroler for å slåss mot Clemet&co.

Manifest Faglig Forum

– *Arne Rolijordet skriver i forrige Opprør:
"Idag synes det opplagt at RV-prosjektet ikke tar
av fordi vi har mistet linken som parti til aktivis-
tene i fagbevegelsen. (...) For ungdommen er det
viktigere å forholde seg til Attac enn til LO. (...) I
stedet for langsiktig, planmessig jobbing ser «ak-
sjonisme» ut til å være trekkplasteret for opprørsk
ungdom." Hvordan har det gått med RUs faglige
satsing?*

Bjørnar: – I forrige periode hadde vi en faglig
strategi som vi har måttet korrigere litt. Medlem-
mene våre går på skole og er elever. De har del-
tidsjobb ved siden av skole. For oss er kamp mot
Clemets rasing av skolen det mest fornuftige
nå. Ellers har vi fått til det viktigste målet vi satte
oss i vår faglige strategi: nemlig å få opp et faglig
forum som samler representanter fra fagbevegelse-
sen og ungdomspartia på venstresida: Manifest
Faglig Forum. Vi kan bidra til å knytte kreftene i
LO og Attac sammen mot 2005, og på den måten
kjempe for at de utenomparlamentariske bevegelse-
sene setter dagsorden for valget – ikke partitak-
tikeriet til stortingspartiene.

Ny feminist på trappene

Hardtslående og humoristisk.
Faglig og politisk relevant.
Slik blir nye Kvinnejournalen
beskrevet.

> TEKST OG FOTO: JOHANNE BERGKVIST

Kvinnefrontens blad Kvinnejournalen er spring-
brettet når det til høsten blir lansert et nytt, fe-
ministisk magasin. Med 700 abonnenter fra før,
drives det nå aktiv verving av flere for å få sving
på økonomi og lansering. Og abonnentene tik-
ker inn. Som inspirasjonskilden, det svenske
feministiske tidsskriftet Bang, starter de nes-
ten helt på scratch. Bladet drives på dugnads-
arbeid, men drømmen er ansatt redaktør. Som
hos den svenske søstera. Fra dugnadsinnsats
har svenske Bang løftet seg og har to ansatte
redaktører og hele 7000 abonnenter. Ti ganger
så store som det nye Kvinnejournalen og med ti
ganger så mye støtte. Men først og fremst over-
lever de på abonnementsinntekter.

Mange stemmer

Bang fikk store summer da det svenske kultur-
fondet bestemte seg på å satse på tidsskrifter i
1998. Slik flaks er det enda bare å drømme om
i Norge. For å få til det vet dugnadsjengen at
de må ha noe å vise til. Fire redaksjoner er satt
ned og arbeidet med første nummer er godt i
gang. Lansering blir i september, med Kristin
Engh Førde som ansvarlig redaktør. Underredak-
sjonene er politikk og debatt, kultur, forskning
og form og bilde. I tillegg vil det være en egen
temaredaksjon fra gang til gang, som vil være
ansvarlig for hvert nummers egne temasider.

UTFORDRER: Vi trenger ikke
drittsslenging, men frisk debatt, sier
redaktør Kristin Førde.

Stillstand i dag

Hvor plasserer redaksjonen seg?

Redaktør Kristin Engh Førde sier: – Politisk de-
batt er vår viktigste ambisjon. Vi vil bringe opp
det vi mener er de viktigste feministiske debat-
tene for tida. Vi vil bringe inn mange stemmer,
og har ambisjon om å drive debattene videre.
I dag er situasjonen preget av stillstand. Vi vil
komme med nyhetssaker og avsløringer, ikke
bare reportasjer og debatt. Forskningsredaksjo-
nen er helt banebrytende, forteller Kristin Før-
de. – Målet er å bringe forskninga ut i politikken,
men også omvendt. Vi vil politisere forskninga.
Kjønnforskere trenger også noen til å formid-
le stoffet for seg. Det blir en journalistisk utfor-
dring å gjøre stoffet tilgjengelig.

– *Wenche Mühleisen, forsker på Senter for
Kvinne- og kjønnsforskning, har kritisert blad-
redaksjonen for å være for snever med bare jenter
med bakgrunn fra venstresida. Kommentar?*

– Kritikken treffer ikke helt. Vi er mange med
bakgrunn fra journalistisk virksomhet, blant an-
net Klassekampen, Dagsavisen, NRK, freelan-
sere og fra det gamle Kvinnejournalen. Dette
blir ikke en løpeseddel, men et profitt produkt. Vi
vil være et feministisk møtested. Og da hand-
ler det ikke om hvem som sitter i redaksjonen,
men hvem som skriver. Og om hva. Vi vil trekke
inn folk som er uenige med oss. Vi skal klare å
lage noe som er interessant for andre enn ytter-
ste venstre å lese, sier Kristin Førde bestemt.

– *Hva preger den feministiske debatten?*

– I dag er det få steder debatten kan foregå på
feministiske premisser. I mainstreammedia er
feministiske problemstillinger kun interessante
når det er konflikt. Helst vil media se catfight
mellom "salongfeminister" og "ekte" feminis-
tiske premisser. Vi trenger ikke drittsslenging,
men frisk debatt. Det er mange sannheter som
bør utfordres.

2005: En faglig utfordring

Skal RV kunne bli en viktig kraft mot den sittende regjeringa, der LO og lokale faglige miljøer deltar, er det nødvendig at RV ser kritisk på sitt eget forhold til arbeidet i fagbevegelsen.

> TEKST: KARI CELIUS, FAGLIGPOLITISK ANSVARLIG I RV. FOTO VALGTRILLER 2001 TATJANA LIMA, KLASSEKAMPEN.

RV HAR IKKE i dag sies å ha et kontinuerlig faglig arbeid. Det RV har, er mange dyktige og markante faglig tillitsvalgte og aktive i fagbevegelsen. Disse har i hovedsak arbeidet i fagbevegelsen som sin viktigste politiske oppgave, og også som arena for politikktutvikling. I hvilken grad dette kommer RV som partiorganisasjon til gode, avhenger av om RV setter diskusjon, om fagligpolitiske spørsmål på dagsorden, - noe som igjen forutsetter at faglig aktive RVerer *ønsker* å trekke diskusjonene fra fagbevegelsen inn i partiet.

Det er blant deler av "faglig RV" en slags uklar motstand mot å føre diskusjonen om fagligpolitiske spørsmål internt i RV. Et forsøk på å samle folk til et internt faglig nettverk har så langt fått liten respons,

fakta

RV MÅ MOBILISERE

OSLO RV HAR utfordret ledelsen i RV til å ta initiativ til å få samlet RVerer som er aktive i fagbevegelsen til å diskutere hvordan faglig aktive RVerer skal forholde seg til de diskusjonen om fagbevegelsens strategi for stortingsvalget 2005.

LANDSTYRET I RV vedtok 6.juni at det skal utarbeides et konkret manifest retta mot fagbevegelsen. Landsstyret vedtok at RV ønsker å bidra til en grasrotbevegelse mot den rådende politikken som føres på Stortinget og i regjeringen. I en slik grasrotbevegelse må fagforbundene spille en viktig rolle.

RV MENER AT det må ligge en politisk plattform til grunn som betyr et radikalt skifte i rådende politikk. Fagforeningsmedlemmene må mobiliseres på konkrete politiske krav. RV ønsker og støtter bevegelse på grasrota i LO som arbeider for at LO-kongressen 2005 stiller konkrete radikale politiske krav til partiene fram mot stortingsvalget 2005.

og det er langt mellom hvert fagligpolitiske tema som diskuteres på de ulike e-postlistene. Her kan man tenke seg minst to mulige forklaringer: de faglige RVerer har allerede det nettverket de trenger internt i fagbevegelsen, eller: RV er kanskje ikke det partiet man ønsker å bygge faglig nettverk i, kanskje heller AKP?

MEN FOR ALL DEL – det er mange lyspunkter: Landsstyret i RV har den siste perioden diskutert både utflytting av tilsynene, EU-utvidelsen og sosial dumping og pensjonsreformen. Sentrale RVerer har spilt en viktig rolle når disse spørsmåla har vært diskutert i fagbevegelsen og generelt i det offentlige rom. Det er hevet over enhver tvil at dette har kommet RV til gode, men det har vel oftere vært slik at RV har måttet hanke inn "Faglig RV" til partiet for at disse temaene skal bli diskutert der også, enn omvendt: at RVs partiorganisasjon har bidratt til å drive diskusjonen framover. Det er vekselvirkningen mellom arbeidet i fagbevegelsen og politikktutviklinga vi ikke får til i RV.

Hva kan vi så gjøre for å få i gang den diskusjonen Oslo RV etterlyser? Her er det viktig at denne diskusjonen tas internt i RV, slik at vi er forberedt når diskusjonen kommer i gang i LO og i lokal fagbevegelse. Det er viktig at vi diskuterer hva slags plattform som må ligge til grunn for at en ny "venstre-regjering" skal få RVs støtte. RV og fagbevegelsen har ikke nødvendigvis de samme kravene i en bevegelse mot den sittende regjeringen, og det er viktig at RV står fram med

det som er sin politikk, samtidig som vi støtter opp om kravene som er fagbevegelsens.

DET ER NØDVENDIG at RV står fram med en tydelig profil i diskusjonen, i og med fagbevegelsen, slik at vi framstår som et helhetlig alternativ til SV og venstresiden i Ap. 22. mai kunne vi lese i Dagsavisen at SV og LO nå møtes jevnlig på toppnivå. Dette er både uttrykk for at LO ønsker å støtte seg på andre enn Ap fram mot 2005, og at SV ønsker å bedre sitt forhold til LO. Det er klart at SV sliter med at de av fagbevegelsen oppfattes som et industrifriendly parti, og at de trenger en allianse med LO med tanke på 2005.

De alliansene RV kan knytte med fagbevegelsen vil være på et annen nivå og grunnlag. Vi vil typisk møte fagbevegelsen på sak, for eksempel mot pensjonskommisjonens innstilling og mot den nye arbeidslivsloven. Følgende problemstillinger er viktige å diskutere fram mot valget i 2005:

VORDAN SKAL RV få økt sin oppslutning i arbeiderklassen? Hvordan skal RV profilere seg for å posisjonere seg i forhold til SV og venstresiden i Ap? Hvordan unngår "faglig RV" at vår deltakelse i "bevegelsen for regjeringsskifte" bidrar til å bære vann og ved til økt oppslutning om SV og Ap?

Vi må også konkretisere RV sin industripolitikk – re-industrialisering på basis av de energikildene vi har i Norge som en nødvendig forutsetning for et framtidig sosialistisk Norge.

RV må tørre å gripe dagen

Stortingsvalget 2005 er et realismens valg for RV. Samtidig er situasjonen for venstresida er bra.

> TEKST: CLAUD JERVELL, ORGANISASONSARBEIDER I OSLO
HOTELL- OG RESTAURANTARBEIDERFORBUND

Folk kjenner regjeringas politiske angrep og trenger et venstrealternativ. Det finnes to alternativer og de må velge side. Men derfor vil mange stemmer gå til de som har sjans til å komme inn og det er fare for at RV faller utafør. Derfor må vi definere RVs rolle på nytt. Vi må konkretisere og binde opp venstrealternativet med konkret og mest mulig radikal politikk. Vi må lære av Trondheim, hvor LO oppfordra folk til å stemme på de partia som vil kjøre gjennom et radikalt program. Vi må legge premissene for hva som skal skje fram til valget.

Hva er venstrepolitikk?

Den skandinaviske modellen står nå på spill. Vi snakker om velferdsstat, men det spesielle med Skandinavia er at fagbevegelsen organiserer folk i alle bransjer. Hele samfunnet er dekket av tariffavtaler, til og med renholdsbransjen. Fagbevegelsen legger premisser og er basis for mye av velferdsstaten. Vi har ikke sluppet tak i noen grupper, lavtlønte eller kvinner. Nå er det et voldsomt press for å liberalisere arbeidsmiljølova, gjennom arbeidslivslovutvalgets innstilling. Høyresida vil undergrave velferdsstaten gjennom å svekke fagbevegelsen. Vi må stoppe dette! Vi må binde opp et venstrealternativ til å reversere utviklinga viss arbeidsmiljølova blir rasert. Det handler om midlertidige kontrakter for fast arbeid, som sammen med anbud betyr en oppsplitting av arbeidslivet. Hvorfor skjer dette? Midlertidige ansatte er billigere; de er ikke sjuke, organiserer seg ikke og klager ikke. Organisering er grunnlag for å kreve en plass i samfunnet. Én og én aleine er vi ingen kraft. Gjennom rettigheter i arbeidslivet blir vi én kraft. Dette er en kamp vi kan vinne.

Vi må kvitte oss med fraser som "stem RV for det er så viktig å komme inn på tinget". Vi må snakke om hvorfor det er viktig at RV kommer inn på tinget. RV har kommet langt med politikk på pensjonsreforma, som handler om å ta fra de fattige og gi til de rike. Det samme mot sosial dumping. Fokus har vært på bygningsarbeidere, men med endring vil kvinnearbeidsplassene bli radert ut og ufaglærte bli satt til side. Vi må få bundet

opp Ap til å holde på sjukelønna. Store deler av Ap er enige med oss, i tillegg er det mulig å binde dem opp til dette nå som de har lagt seg til venstre.

RV må ha politiske mål med valgkampen. Vi må være premissleverandører for hva som blir oppfatta som et venstrealternativ ved dette valget og lage et helhetlig program for venstrealternativet. Holder de ikke det de lover? Da har vi en plass å fylle etterpå. Vår oppgave er å ansvarliggjøre og presse Ap og SV. Jeg er ikke fornøyd med utsagn som "vi veit at de sviker". Ap/SV kommer til å svike, men det er viktig at RV stiller konkrete krav og ikke syter på forhånd. Vi må legge grunnlaget for forståelsen av at de sviker. For RV er det viktig med 2005, men jobb nr én er et annet stortingsflertall, at folk i Norge klarer å skifte ut regjeringa. Da er det kanskje mulig å vinne kampen om arbeidsmiljølov og pensjonsreform.

Hvorfor RV?

Selv om det er et realismens valg for RV, spiller RV en viktig politisk rolle. RVs jobb er å binde opp venstrealternativet. Vi må kreve rekommunalisering - at en del områder avprivatiseres. Det vil være en kjempeseier om vi får til det. Det er viktig at RV fører en valgkamp, men vi må ikke bli så lei oss om vi ikke får så mange stemmer. Det er likevel en god situasjon i fagbevegelsen for RV. Folk radikaliseres på grunn av endringen i arbeidslivet. Vi må gå aktivt inn for å dra LO nærmere det programmet vi ønsker. LO-kongressen i mai er viktig.

Det er også en kamp om tanker. Hvilke ord bruker vi? Ofte høres vi ut som om vi er fostra opp av byråkrater. Vi må bli bedre til å forklare hvorfor vi er mot arbeidslivslovutvalget? Vi er mot innskrenkinga av folks frihet under kapitalismen. Vi er for individuelle valg. Men for å være et individ med egne valg, må det være trygghet i bunnen. Hvis høyresida får gjennom det de vil, vil det bety føydale forhold for folk, som igjen må stå med lua i handa og håpe at sjefen er grei med deg. Krever du sjukepenger som midlertidig ansatt, er det ikke sikkert du får jobbe videre, så da blir du ikke sjuk. Det er ikke et liv i frihet, men tvang for vanlige folk. Hvorfor slåss vi for offentlige ordninger, for arbeidsmiljølova? Uten å svare på disse spørsmåla kommer vi ikke på ofensiven.

RV må avfundamentaliseres

fakta

NYTT LOVFORSLAG

ARBEIDSLIVSLOVUTVALGET foreslår ei helt ny arbeidsmiljølov. Arbeidslivslovutvalget sin innstilling kom i februar og hadde høringsfrist 10.juni. Gjennomgangen av arbeidsmiljøloven åpner for:

- Midlertidige ansettelse
- Flertallet ønsker å åpne for 6-måneders kontrakter og midlertidig ansettelse ved "bestemte oppdrag".
- Mindre regulert arbeidstid
- Flertallet vil tillate mer overtid, lengre arbeidsuke uten overtidsbetaling, utvida adgang til søndagsarbeid og kortere natt.
- Svekket stillingsvern
- Forslaget innebærer at retten til å stå i en stilling under anke ved arbeidstvist skal bort.

ARBEIDSMILJØLOVEN av 1977 hadde i sin formålsparagraf at det var en vernelov for arbeidstakerne. Innstillinga til ny arbeidslivslov handler først og fremst om å regulere arbeidslivet, men inneholder også nytt vern mot represalier mot ansatte som sier fra om kritikkverdige forhold på arbeidsplassen.

Vi lever i ei spennende tid. Skillene blir klarere og klassekompromisset sprekker. Lojaliteten til systemet er mindre, og lojaliteten til arbeidsgiverne forsvinner fordi arbeidsgiverne ikke er lojale mot de ansatte. Da blir alternativer som fagforening, parti og politisk bevegelse viktige, fordi de gir folk noe. Sosialisme er planen for hva vi vil med Norge i dag. Det er viktig for at folk skal gidde å engasjere seg. RVs prinsippprogram om sosialisme og kommunisme er et drømmesamfunn. Det er ikke på jorda, og absolutt ikke Norge i dag. Her er ingen kompromisser, og alt er fint, i økologisk balanse og uten konflikter. Dette er religion og ikke et alternativ for folk. Mange tenker "RV er bra, men dette blir for fjernt!". Når vi diskuterer sosialismen er vi ikke de kritiske menneskene vi er i det norske samfunnet. Vi plages av et spøkelse, den russiske revolusjonens spøkelse. Før 1917 var den revolusjonære bevegelsen full av motsetninger, kriser og strømninger. Med den russiske revolusjonen ble tanken om én revolusjon, ett parti og én sosialisme dominerende. Politikken blei ikke laga ut fra virkeligheten i Norge. Å diskutere for eller mot moskva-prosessene handler ikke om sosialisme i Norge. Det betyr ikke at det ikke er viktige ting å lære. Vi må bruke all tilgjengelig teori, ta kamper og vedta programmer. Vi må takle uenighet med respekt. Bare da kan vi være en spydspiss i dagens kamp. Vi må være del av en bevegelse som slåss for en sosialisme med mange retninger. Revolusjonær politikk må handle om å tørre å gripe dagen og slutte å lete etter fasiten. RV må tørre å være revolusjonære, tørre å ta ansvar, tørre å ta debatter og ta aktivt del i bevegelse som finnes.

Hans Olav Brendberg ekskludert fra RV

Landstyreets vedtok 6. juni å ekskludere Hans Olav Brendberg. Vedtaket ble fattet med 20 mot 2 stemmer, 1 avholdende. Her trykker vi landsstyrets vedtak. Eksklusjonen kan ankes til landsmøtet av Hans Olav Brendberg. Ønsker du bakgrunnsinformasjon til saken, ta kontakt med RV-kontoret, så sender vi deg det.

Innledning

Rød Valgallianse har en grunnfestet antirasistisk politikk og anser sionismen som en rasistisk ideologi som rammer det palestinske folket på en brutal og tragisk måte. RV har alltid kjempet mot alle former for antisemittisme. Landsstyret advarer mot å tro at antisemittismen er utdødd.

1. Hans Olav Brendberg (HOB) har over tid aktivt spredd politiske standpunkter i strid med RVs politikk. Dette gjelder spesielt følgende forhold:

* Han har drevet en omfattende spredning og anbefaling av rasistisk/antisemittisk litteratur, og dermed vist en mangelfull grenseoppgang til rasisme og antisemittisme.

* Han har gjennom ulike kanaler vært formidler av den israelske skribenten Israel Shamir, og han har inntil det siste brakt fram for norsk offentlighet Israel Shamirs stadig tydeligere antisemittiske/rasistiske standpunkter og analyser og hans stadig mer direkte oppfordring til allianse med rasister og nazister.

* Han har overfor dem som søker innsikt i jødernes forhold og i jødedommen, anbefalt uten forbehold "vitenskapelige" arbeider om jødene - skrevet av rasister (for eksempel Kevin MacDonald) og nazisympatisører (for eksempel Werner Sombart).

2. HOB er gitt rikelig anledning til å fremme innvendinger mot den kritikken som har vært reist mot ham på grunn av aktiviteten nevnt i punkt 1. På enkelte punkter og i enkelte sammenhenger har han kommet med beklagelser, innrømmet manglende tydelighet, og i enkelte tilfeller erkjent feilvurdering. HOB har ikke gjort de nødvendige avgrensninger, og han fastholder fortsatt i alt vesentlig de standpunktene som ligger til grunn for den praksisen som er nevnt i punkt 1. For eksempel har han sagt at han vil "legge til side" Israel Shamir, men han benekter at Israel Shamir er antisemitt og rasist, og han har ikke beklaget noen av de Shamir-artiklene han har brakt fram for norske lesere.

I RV legger vi vekt på at det skal være stor takthøyde. I et parti som kjemper for at en ny verden skal være mulig, må medlemmene oppmun-

nes til å være åpne for nye tanker og selv gå i spissen for å finne nye veier. Da er det lett å tråkke feil, og det skader det fruktbare klimaet partiet trenger, dersom man skal bli refset for slike feiltrakk. I RV legger vi også stor vekt på å bryne våre tanker mot tankene til dem vi er uenige med, og ta til oss det vi kan lære av i arbeidet for å realisere et nytt, sosialistisk samfunn. I HOBs tilfelle er Landsstyret likevel kommet til at aktiviteten nevnt i punkt 1 langt overskrider grensene for det som kan aksepteres for et RV-medlem.

3. Den aktiviteten som er omtalt i punkt 1, har vært til skade for RV. På det grunnlag vedtar Landsstyret i RV å ekskludere Hans Olav Brendberg fra RV, med hjemmel i vedtektenes § 11, der det bl.a. heter at "ethvert medlem eller tillitsvalgt kan ekskluderes av RV dersom vedkommende skader, motarbeider RV eller bryter vedtektenes". I henhold til § 11 kan eksklusjonen ankes til landsmøtet.

4. I henhold til vedtektenes § 11 skal vedtak om eksklusjon grunngis skriftlig. I dette tilfellet ligger begrunnelsen i det som er skrevet i punkt 1. De tre punktene som er nevnt der, kan dokumenteres med et stort antall eksempler, som også framgår av det skriftlige materialet som Landsstyret har fått framlagt gjennom AUs dokumentasjon. For å grunngi vår konklusjon vil vi her bare nevne noen få av disse eksemplene:

Eksempel 1

HOBs oversettelse av Israel Shamirs artikkel "Dei gode sitt brotsverk" som ble nektet inntatt i Klassekampen, og som deretter ble sendt til Friheten for trykking der. I artikkelen omtales navngitte nazister og rasister som "antiborgarlege nasjonalistar" - en betegnelse som innebærer en drastisk skjønning. Det står at vi trenger disse personenes stemme i debatten, for å hindre at antijødiske fordommer skal bli fjernet:

"For så lenge Richard Perle sit i Pentagon, Eli Wiesel trugar med sin Nobels fredspris, Mort Zuckerman eig "USA Today" og Gusinsky sjefar over russisk TV, og så lenge Soros disponerer milliarder i dollarfond og Dershowitz underviser ved Harvard, treng vi røystene til Duke, Sobran, Raimondo, Buchanan, Mahler, Griffin og andre antiborgarlege nasjonalistar. Om vi godtek at dei skal setjast utanfor ordsiftet, vil vi godta fordomsfulle jødar, medan antijødiske fordomar blir fjerna".

Eksempel 2

På nettstedet KK-Forum hadde HOB 23. august 2003 dette innlegget, under overskriften "Shamir om jødiske ritualmord og kollektiv skuld":

"Siste stykket til Israel Shamir om jødiske ritualmord m.m. er ein svært velskriven gjennom-

gang av dei historiske røtene til det jødiske verdsbiletet, og verknadene dette har for det offentlege ordsiftet i Vesten i dag." Bloodcurdling Libel" ligg ute på heimesidene til Shamir, her: <http://www.israelshamir.net/>

Eksempel 3

Under overskriften "Shamir om kunst" formidlet HOB 8. oktober 2003 henvisning til Israel Shamirs artikkel "A Study in art". Det er meget sterk lesning, noe følgende utdrag skulle vise:

"Det finnes ingen bildende kunst eller diktning utenfor Gud, i beste fall kan en gudløs person imitere kunst. Derfor er jøder som regel dårlige malere og billedhuggere (Chagall og Modigliani omfavnet Kristus, og Chagall lagde glassmaleriet i Chartres). Mens de mestrer språk og tenkning veldig godt (de skårer 130 når gjennomsnittet er 100), så er deres gjennomsnittlige visuelle evne bare 75, dvs. ekstremt lav. Man kan se på det som et vitenskapelig bevis på "ingen kunst uten Kristus"

(.....)

Jødisk suksess innenfor kunstens verden er forbløffende. Hvis Den Olympiske Komité besto av funksjonshemmede mennesker, og en god del av sportskommentatorene var krøplinger, og til og med noen av lekenes vinnere var krøplinger, da ville vi ha god grunn til å bli forundret. Men hvis vi så nærmere etter, ville vi sannsynligvis finne at den viktigste olympiske sportsgren var sekkeløp eller sjakk.

Siden de var funksjonshemmet mht visuelle evner, lagde jødene et tilsvarende avvik fra reglene, og så lagde de ikke-visuell konseptkunst ("conceptual art"). Et stykke konseptkunst kan beskrives og forklares. Det er en fortelling

(.....)

Nå kommer vi til den anstøtssteinen som heter "konspirasjon". Kan noen tro at jødene, vanlige Cohen'er og Levy'er, faktisk konspirerte

RV-leder Torstein Dahle til partimedlem:

MELD DEG UT AV RV!

"Søker du på internett med søkeordene 'Brendberg Israel Shamir', havner du midt oppe i en suppe av høyreekstreme, antisemitter, Holocaust-fornekttere og nazister." Torstein Dahle

STRØM: RV-leder Torstein Dahle vil ha Hans Olav Brendberg, som har vært medlem av AKP og RV i en årrekke, til å melde seg ut av partiet på grunn av hans synspunkter på Israel og jøder. - Det er helt i det blå hvis de mener jeg har gjort og gjort galt. De baserer seg på bevidstheten i små utligner, og gjør dette til en vedtektsakt i stedet for å diskutere politikk, sier Brendberg. SIDE 8 197

KLASSEKAMPEN: Faksimile fra debatten i avisa.

for å fjerne kunst fra kirker, utvikle fotografiet og plassere helgenbilder sammen med verdslige ting for å ta livet av kunsten og den europeiske sivilisasjon? Skulle vi se en mulig jødisk konspirasjon mot kunsten som en del av en åndelig krigføring? (.....)

For jødene ligger deres gruppeinteresse i å undergrave den bildende kunsten, for der kan de ikke konkurrere. En enda mer dyptgående gruppeinteresse for jødene er å undergrave kristenheten, som er deres hovedfiende."

Eksempel 4

HOB anbefaler en rekke ganger Kevin MacDonaldis trilogi om jødedom som gruppestrategi.

På KK-Forum 3. april 2003: "Styrken til Kevin MacDonald er at han legg fram ein teori om kva jødedom er, og kva antisemittisme er, som både forklarar motsetningane, og gjer spørsmålet mogleg å diskutera. Eg meiner MacDonald sin teori er eit svært interessant teoriutkast - men at arbeidet treng kritisk diskusjon".

5. april 2003 skriver han: "Eg er ikkje i tvil om at MacDonald sin trilogi er noko av det viktigaste og mest interessante som er skrivne om jødedom dei siste par tiåra".

23. november 2003 har også HOB begynt å omtale Kevin MacDonald som "rasisten MacDonald", men likevel skriver han: "Trebandsverket til MacDonald er svært gjennomarbeidd og ambisiøst, og inneheld ein del analysar som eg meiner er viktige for å forstå tilhøvet mellom jødedom og kristendom".

Dette skriver HOB om Kevin MacDonald - en amerikansk, rasistisk psykologiprofessor som bl.a. mener at jødene i verden praktiserer en gruppestrategi som gjør at de avler fram mennesker med spesielle egenskaper, som særlig høy intelligens. Det gjør at de lettere kan skaffe seg makt. Kampen mellom jøder og ikke-jøder er biologisk basert. Jødene har vært så dyktige til å karre til seg at de er blitt hatet for det, og der ligger mye av årsaken til Holocaust. Jødene bruker makten sin til å ødelegge familien som institusjon i USA, de ødelegger moralen via sitt grep om filmindustrien og universitetene, og de har vært med på å drive fram radikale bevegelser i USA siden 1968. Jødene har gått i spissen for å drive fram en liberal innvandringspolitikk til USA - med favorisering av innvandrere med ikke-europeisk bakgrunn. Dette er et opplegg for å ødelegge det amerikanske samfunnet, der det legges opp til rasekrig mellom etniske grupper i USA. Alt dette gjør jødene for å svekke sine motkrefter og legge grunnlaget for egen makt. Det kan bli nødvendig å innskrenke demokratiske rettigheter i USA for å stanse jødernes frammarsj.

HOB har aldri påpekt konkret hva som er galt med Kevin MacDonaldis arbeider, han har bare anbefalt dem.

Antisjionisme

og Israel Shamir

I forbindelse med diskusjoner i Klassekampen, har jeg altfor seint sett nærmere på Shamir som jeg aktivt reklamerte for da boka hans kom ut.

TEKST: EBBA WERGELAND, PALESTINAKOMITEEN

Andre har plassert ham for lenge siden, og kritisert manglende forhåndsundersøkelser (se for eksempel innlegget fra Erik Kjus Aahlin og Knut Erik Pedersen i Palsol 2002-4).

Ilan Halevi skrev om Shamir våren 2003, at han hadde gått fra radikal antisjionisme, som de første essayene i boka hans vitner om, til kristen judeofobi. (Artikkelen er lagt ut på Palkoms nettsted.) Det stemmer med de siste essayene i Shamirs bok, som så vidt jeg kan skjønne spiller på gamle europeiske/kristne antijødiske stereotyper.

Jeg trodde at jeg hadde god greie på forskjellene mellom sionisme og antisemittisme, men har lært mye av diskusjoner om Shamirs standpunkt i Palkom, og av debattinnlegg i Klassekampen i samme sak. Etter hvert har jeg funnet to vanlige og gale påstander om jøder og sionister:

1. "Forskjellen mellom sionist og jøde er viktig, ubetydelig. Man kan for eksempel likegodt snakke om jødisk lobby som sionistlobby i USA."

Feil. Sionisme var en minoritetsoppfatning blant jøder, vi ønsker det skal bli det igjen. Sionisme er en politisk ideologi, noe vi bevisst kan gi vår tilslutning, men også må stå ansvarlig for. De mest kjente sionistene i Norge er Kåre Kristiansen og Kjell Magne Bondevik. Ingen av dem er jøder. Israel sauser bevisst sammen sioniststat og jødisk stat, og påstår deretter at antisjionister er mot jødene. Vi behøver ikke hjelpe dem med dette. Verdens jøder har ikke mer ansvar enn verdens kristne for sioniststaten. Det kristne England la grunnlaget for kolonien i 1917 og det kristne USA fulgte opp sammen med det kristne Europa etter 1945, i stedet for å ta imot jødiske flyktninger i sine egne land. Norske jøder bør for eksempel ikke utfordres spesielt til å kritisere Israel, mer enn norske muslimer, kristne, ateister eller agnostikere.

Noen går videre med påstanden, og insisterer på at vi nærmest bør snakke om jøder i stedet for sionister, fordi sionismen er et ektefødt barn av jødisk religion, som bør angripes samtidig. Det forutsetter vel at den

som har jødedommen som religion, slutter seg til alt som er utvivelig med i den religionens skrifter og dens tilhengers fortolkning og praksis gjennom årtusener. Når deretter troende jøder også oppfattes som en "folkegruppe", går det helt galt:

2. "Jødene er en etnisk gruppe".

Lederen for Humanetisk forbund skrev nylig at jødene som religiøs gruppe knapt kunne skilles fra jødene som etnisk gruppe. Hva er en etnisk gruppe? Vi assosierer vel med arv, like medfødte egenskaper, likt utseende – altså det gamle rasebegrepet i ny fason. Rasebegrepet var nyttig for å rettferdiggjøre ulik behandling av folk etter hudfarge og hårkrøll. Etter hvert viste det seg at dette sorteringsprinsippet ikke var vitenskapelig – hudfargen er ikke noen slags merkelapp for innholdet. (Det ville ikke vært bedre å sortere om det var vitenskapelig, problemet er formålet med sorteringen – som ofte handler om å legitimere forskjellsbehandling.) Uttrykket "etnisk norsk" er like sprøtt, det tjener til å sortere bort dem som kom sist til mølla, de er ikke "etnisk norske".

Hva er egentlig en jøde? Det er en som regner seg som jøde, eller en som er troende jøde, eller en som etter israelsk lov er jøde, eller...kort sagt.

Israel Shahak, leder for menneskerettsliggjen i Israel og venn av Palkom gjennom mange år, ble etterhvert ekstremt kritisk mot jødedommen, altså religionen. Men han skrev følgende om den moderne antisemittismen:

"It is the modern myth of the Jewish 'race' – of outwardly hidden but supposedly dominant characteristics of "the Jews", independent of history, of social role, of anything – which is the formal and most important distinguishing mark of modern antisemitism." (Jewish History, Jewish Religion. Pluto Press 1994.s.67.)

Om hverandre

Betegnelse israeler, jøde og sionist kan alle være "korrekte" om en og samme person. Det betyr ikke at betegnelsene kan brukes om hverandre. For oss som anser sionismen som en rasistisk ideologi, er det også pedagogisk viktig å bruke betegnelsene slik at de gir folk et riktig bilde. Det var ikke israelere som erobret Palestina, det var sionister (inkl. norske frivillige). Det var ikke sionistene som ble forfulgt av Hitler, det var jødene. Og det er ikke jødene som undertrykker palestinerne. Det er sioniststaten Israel, og de som (uansett religion) som støtter opp under Israels politikk.

Replikk om islamisme

Lars Akerhaug kommenter i Opprør nr 1.04 min oversettelse i Opprør nr 3.03 av Paul Kleisers artikkel "Radikalisert småborger-skap" som handler om likhetstrekk mellom fascisme og politisk islam (islamisme). La det være sagt med en gang: vi snakker om islamisme - ikke islam. For meg, og RV, er det vesentlig å skille politikk fra religion. Så langt jeg har forstått, gjør også Kleiser det. Det er derfor skuffende å se at Lars i sitt forsøk på å imøtegå Kleiser, faller i grøfta med å sette religionskritikk på artikkelen.

Det er ellers viktige momenter Lars trekker fram. Politisk islam/islamisme som begrep refererer seg til mange ulike grupper og organisasjoner og treffsikkerheten i begrepet er derfor mye svakere enn om vi i for eksempel debatten om staten Israel bruker sionisme. "Alle" har samme forståelse og referanseramme når man sier sionisme. Noe slikt mangler når det gjelder islamisme.

Jeg skal ikke våge meg utpå et område Lars behersker fullt ut, islamismens historie. For meg er det allikevel vesentlig at vi idag er i stand til å skille progressive krefter fra reaksjonære, skille venn fra fiende. Det finnes islamske fascister akkurat som det finnes hindufascisme. RV må være i stand til å skille anti-imperialistiske krefter fra anti-amerikanske. RV må være i stand til å ta avstand fra de hel- og halv-fascistiske kreftene i den 3. verden og i Midtøsten som dreper våre politiske kamerater og holder kvinnene fanget i et kjønnsfengsel. Men skal vi kunne ha noen klare standpunkter om dette trenger vi å diskutere, analysere, bringe fram relevant materiale. Min oversettelse var et lite bidrag til det. Jeg ønsker minst av alt å rette baker for smed, men som parti må vi ikke bli så tannløse og antirasistiske at vi ikke kan ta avstand fra en fascistisk mulla eller organisasjoner viss mål er å utrydde sånne som oss (noe som ikke er av ny dato, Himmler mobiliserte bosniske muslimer til innsats på Østfronten). Jeg syns RV har vært alt for utydelig og mangel på klarhet blir ikke noe mindre problem slik vi ser konfliktene i Palestina, Irak og Iran utvikle seg.

Finn Olav Rolijordet, kasserer/Gjøvik RV

Reloading RV

Høstens store hendelse er RVs sosalismekonferanse.

TEKST: JOHANNE BERGVIST, KONFERANSESJEF

Helga 8.-10. oktober trommer vi sammen revolusjonære fra hele landet til inspirerende diskusjon og politikktutvikling. Hvilke visjoner har vi for framtida og hva er gode sosialistiske krav i en kapitalistisk verden? Hvilken rolle skal RV spille på venstresida og i de nye bevegelsene?

Reloading RV handler om at vi alle trenger å lade opp batteriene, bli inspirert og diskutere. Det blir paneldebatter, sofadebatter og seminarer. I tillegg blir det radikal humor og underholdning. Noen små fristelser er: Revy, quiz og film.

Smakebiter fra programmet

Sosialisme og sosialistiske krav i dag
Revolusjonært parti for framtida: visjon for RV og venstresida
Demokrati og folkestyre
Flerkulturell sosialisme
Mediakurs
Feministisk familiepolitikk
Sosialistisk økonomi
Kjønn og biologi: Hvor mye kan vi skape mennesket i vårt bilde?
Pensjon
Arbeidslivslov
Sjukehuskamp
Kommunebudsjett
Parti med ansvar eller i opposisjon?
Stortingsvalg 2005
Fagorganisering i en globalisert verden
ml-bevegelsen og de revolusjonære strateger

Følg med på at programmet tar form på www.rv.no. Kom gjerne med innspill til konferansegruppa på johanne@rv.no.

Konferansen er på Engrbråten Skole på Kjelsås i Oslo. Vi planlegger studiemateriell i forkant for deg som ønsker det. Meld deg på og ta med en venn eller fem!

Spennende landsmøte

Det blir et spennende og viktig landsmøte for RV. Vi står foran store utfordringer.

TEKST: ANN-MARI VOLDEN, PARTISEKRETÆR

RV opplevde nedgang i forrige stortingsvalg og i kommune- og fylkestingsvalget. Vi ser at toppe- ne i SV, Ap og Sp nå går sammen i forhandlinger fram mot regjeringssamarbeid.

Det er viktig at vi i tida framover manøvrerer oss i en posisjon som gjør det mulig for RV å utnytte rommet til venstre for en eventuell sentrum/venstreregjering. Landsmøtet vil bli en viktig arena for utformingen av politiske krav RV mener er viktige i stortingsvalgekampen. Hvorfor vil vi at folk skal stemme RV?

Økonomiske utfordringer og eksklusjonssak

Internt har vi måttet forholde oss til økonomiske utfordringer og en eksklusjonssak. Det har vært en påkjenning for organisasjonen, men samtidig har vi lært mye i disse prosessene. Det er viktig å understreke at store deler av organisasjonen ikke har vært preget av dette, men har jobbet videre med sine aktiviteter.

En del lokallag har økt aktivitet og engasjement og RV opplevde dessuten en positiv med-

lemsutvikling i 2003. Flere tidligere medlemmer fornyet sitt medlemskap, og vi vervet en del nye folk. Det er en positiv utvikling fra den årelange tradisjonen med mindre medlemstall i årene mellom landsmøter.

Hva skal opp?

Hovedsaken på landsmøtet 2005 vil være stortingsvalget med tilhørende valgmanifest. Valgmanifestet vil inneholde sosialistiske krav RV vil arbeide for. Oslo og Hordaland er RVs satsingsfylker i stortingsvalget. Nominasjon av toppkandidatene vil skje til høsten. RV vil stille lister i alle fylker, og vil forsøke å stille lister i flere kretser ved sametingsvalget.

Delegater

Delegatnøkkel blir utarbeidet på landsstyremøtet i september. Fristen for innmelding av medlemmer for beregning av antall delegater fra lagene er 31. desember 2004. Lagene må velge delegater og melde dem på innen 10. januar 2005.

En godisk knute?

RV ble opprettet som en valgfront for AKP fordi de ikke fikk stille til valg med sitt eget partinavn. RV har gjennom årene forandret seg mye og blitt et selvstendig parti. Men vi sliter likevel med en del problemer knyttet til den opprinnelige organisasjonsformen. RV blir også av mange medlemmer fortsatt oppfattet først og fremst som en valgfront, og navnet underbygger også denne ideen.

AKPs rolle i RV var et stridstema på forrige landsmøte, og vil etter all sannsynlighet også dukke opp i en eller annen form på det kommende møtet. Interne diskusjoner og politisk uenighet er ikke nødvendigvis alltid negativt. Kamp om politikk, strategi og utforming av organisasjonen er ofte tegn på at partiet er i utvikling. Hva ville vel politikk vært uten uenigheter?

LM i mellomvalgsår?

Arbeidsutvalget og landsstyret har diskutert forslag om å utsette landsmøtet 2005 til november 2005. Det ble ikke flertall for en slik løsning, men det var bred enighet om å prøve å få landsmøtene i RV over til mellomvalgsår i neste omgang. Landsstyret i RV innstiller derfor på at neste landsmøte etter 2005 avholdes allerede i mai 2006. Det er det kommende landsmøtet som avgjør dette.

Landsmøte- bevegelsen

2004

24.-26. september

LS konstituerer følgende komiteer: vedtektskomité, økonomikomité, handlingsplankomité, uttalelser og teknisk komité, forberedende valgkomité, programkomité og anti-rasistisk manifestkomité.

1. november

Innkalling til landsmøte og utkast til beretning sendes ut.

10. november:

Komiteenes forslag ut på høring i organisasjonen.

31. desember

- Kontingentfrist for beregning av antall delegater fra lagene.

- Frist for innlevering av forslag til nytt landsstyre/partiledelse.

- Frist for innsending av forslag til landsmøte-sakene.

- Frist for å fremme forslag om vedtektsendringer.

2005

10. januar

Frist for påmelding av delegater.

14.-16. januar

LS behandler:

- Innstilling på landsmøtesakene.
- Godkjenning av lag og delegater.

21. januar

Frist for utsending av sakspapirer til delegatene.

25.-27. februar

Rød Valgallianses landsmøte.

Saksliste til LM 2005

Konstituering

Beretning

Økonomi

Stortingsvalget 2005

Valgmanifest 2005

Anti-rasistisk manifest

Handlingsplan

Arbeidsprogram - vask av det gamle

Vedtekter

Uttalelser

Valg av ledelse

RV: Kamp om politikk og strategi er tegn på et parti i utvikling, skriver Ann-Mari Volden.

reloading rv

sosialistisk folkestyre

kjønn og biologi

sosialistiske krav i dag

arbeidslivslov

feministisk familiepolitikk

revolusjonært parti for framtida?

pensjon

mediakurs

revy

stortingsvalg

Quiz

fagorganisering i en globalisert verden

Kom på sosialismekonferanse, 8. - 10. oktober! Konferansen er på Engebråten Skole på Kjelsås i Oslo. Følg videre program på www.rv.no eller ring 22 98 90 50.
www.pdf-arkivet.no (2020)